

Under Dusken

STUDENTAVISA I TRONDHEIM NR.11 106. ÅRGANG 27.10.20 - 17.11.20

PÅ PAUSE: SYKEPLEIERSTUDENTER UNDER EN PANDEMI

VI HAR FÅTT NY NETTSIDE!

Sjekk den ut på underdusken.no

08

PÅ VENT

De fleste opplever at hverdagen har normalisert seg. For sykepleierstudenter, har livet blitt satt på vent med strengere tiltak siden semesterstart.

20

FANTASYTIPS:

Ligger du på bunn av vennegjengens Fantasyliga? Vi har tipsene du trenger

14

GUIDET MEDITASJON:

Hypnose er ikke bare hønekakling på magishow. Enkelte alternative utøvere bruker hypnose til avslapning og terapi.

28

STUDENTER PÅ KIRKEBENKEN:

Kristne studenter opplever ofte fordommer mot deres tro og forhold til Gud, men i Hillsongkirka i Trondheim er de en del av en støttende og sammenknyttet familie.

42

HØSTMUSIKAL:

Samfundets Interne Teater (SIT) og Studentersamfundets Orkester (SO) setter opp musikalen *Spring Awakening* i Storsalen.

LES MER PÅ UNDERDUSKEN.NO

REDAKTØR UNDER DUSKEN
Elise Marstein – Tlf: 417 91 949
avisredaktor@studentmediene.no

NESTLEDERE UNDER DUSKEN
Idunn Sørensen – Tlf: 936 47 749
avisredaktor@studentmediene.no

Marte Sæther Ottesen – Tlf: 942 59 516
nettredaktor@studentmediene.no

ANSVARLIG REDAKTØR
STUDENTMEDIENE I
TRONDHEIM AS
Maren Høgevoll Busterud – Tlf: 410 63 201
ansvarligredaktor@studentmediene.no

REDAKSJONSSJEF
Christine Aaserød Pedersen
redaksjonssjef@studentmediene.no

DAGLIG LEDER
Sindre Sæthem – Tlf: 411 85 450
dagligleder@studentmediene.no

SALGSSJEF
Albert Skånland
salgssjef@studentmediene.no

NYHETSREDAKTØR
Margret Meek
nyhetsredaktor@studentmediene.no

DEBATTREDAKTØR
Oda Eriksen Haugland
debattredaktor@studentmediene.no

REPORTASJERE
Oda Sofie Mathisen Gallefoss
reportasjeredaktor@studentmediene.no

KULTURREDAKTØR
Geir Bergersen Huse
kulturredaktor@studentmediene.no

FORSKNING- OG
FORBRUKERREDAKTØR
Bendik Brodshaug
foforedaktor@studentmediene.no

SPORTSREDAKTØR
André Torvestad
sportsredaktor@studentmediene.no

MUSIKKREDAKTØR
Tina Løvås
musikkredaktor@studentmediene.no

FOTOREDAKTØR
Kristian Marcellus Benum Storehaug
fotoredaktor@studentmediene.no

GRAFISK ANSVARLIG
Ingvald Lyngnes
grafisksjef@studentmediene.no

ILLUSTRASJONSSJEF
Ólöf Eyjólfssdóttir
illustrasjonssjef@studentmediene.no

DESK
Erlend Gylver (sjef), Håkon Pedersen, Benedikt Erikstad Javorovic, Linn Danielsen Evjemo, Anders Brun, Sigrid Solheim, Marthe Bjerva, Peter André Hegg, Hanna Jarstø Ervik, Anna Juell Johnsen

GRAFIKERE
Anna Orvik Wilberg, Olivie Rouppe van der Voort, Jesper Hustad, Katryna Navickaite

KORREKTUR
Tomaris Semet (sjef), Bendik Brodshaug, Geir Bergersen Huse

FORSIDE
Ólöf Eyjólfssdóttir

Dere skulle lage mat, men dette ser mer og mer ut som en gjestelistsjef

TIPS OSS!
tips@studentmediene.no

ANNONSERE?
salgssjef@studentmediene.no

Under Dusken er et uavhengig organ for studenter i Trondheim, utgitt av Studentmediene i Trondheim AS. Under Dusken blir distribuert gratis i Trondheim, og kommer ut seks ganger i semesteret. Under Dusken arbeider etter god presseskikk i henhold til Vær Varsom-plakaten. Den som mener seg rammet av urettmessig omtale oppfordres til å kontakte redaksjonen.

Under Dusken blir utgitt av Studentmediene i Trondheim som får økonomisk støtte av Velferdstinget i Trondheim og Studentersamfundet i Trondheim, som står uten redaksjonell ansvar.

Miljøtrykksak fra
Trykkpartner AS.

Lisensnr. 241823
Sertifikat nr. 1638

STUDENT?

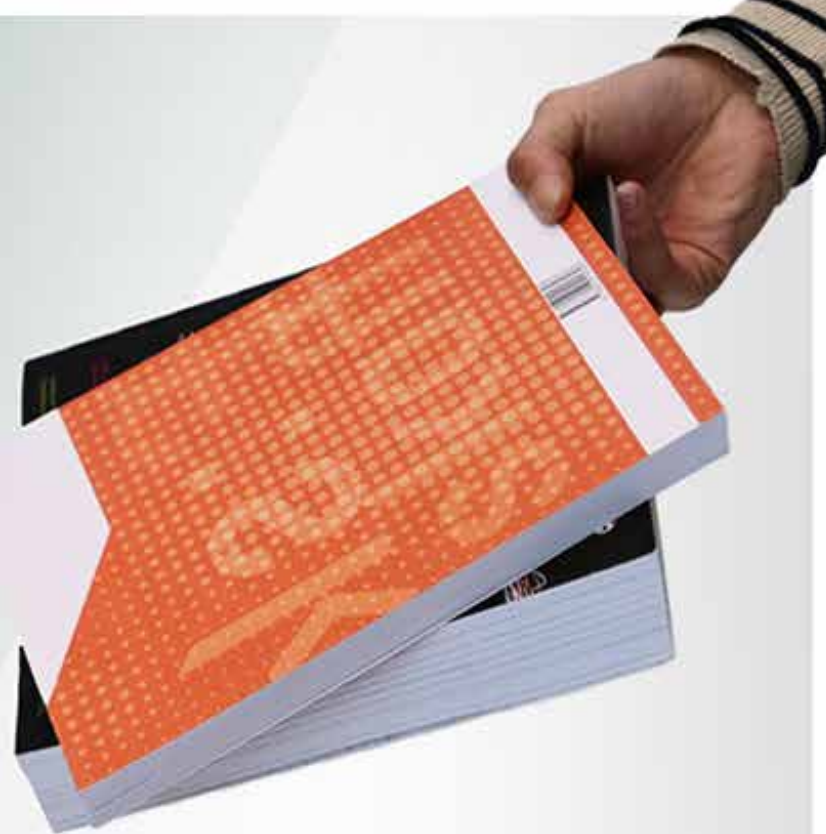
MILJØBEVISST?

SKAFF
PENSUM
BRUKT

iBok.no

Norges største markedsplass for
kjøp og salg av brukt pensum

LEDER

MARTE SÆTHER OTTESEN
NESTLEDER I UNDER DUSKEN

Tid for solidaritet

Til tross for den stigende smitte-
trenden de siste ukene har samfunnet
gått mer og mer mot normalen denne
høsten. Fredag 23. oktober ble det sig-
nalisert nye og strengere retningslinjer
for smittevern, men det er fortsatt
mange som ikke har fått ta del i den lille
friheten sensommeren ga oss.

I denne utgaven av Under Dusken
kan du lese om sykepleierstudenter i
Trondheim som fortsatt venter på å få
studiehverdagen tilbake. Med praksis
og deltidsjobb i helsevesenet blir smitte-
vern, restriksjoner og usikkerhet en
mye større del av hverdagen enn for
andre studenter. Vi har snakket med tre
sykepleierstudenter om den nye hver-
dagen og hvordan de strenge reglene
påvirker studiet.

Som student har jeg selv våget å henge
med venner, ta en øl i sosialt lag og spise
ute. Sånn sett er jeg heldig, da jeg ikke
har hatt mer enn meg selv å tenke på.
Jeg kan ikke se for meg hvordan det
er å takke nei til en rolig middag med

venner eller si opp deltidsjobben for
å unngå smitte. Ikke bare innlemmer
man stress og bekymring i en allerede
kjipt situasjon, man isolerer studenter
som har valgt det yrket vi for tiden
trenger mest. Vi har satt dem i en posi-
sjon hvor de presses fra alle kanter.

Jeg vil ikke at vi skal være grunnen til at
sykepleierstudentene, som har hatt en
enda vanskeligere tid enn oss, må holde
ut i enda et halvt år, fordi vi mente det
var på tide å begynne å feste igjen. Som
tidligere er det vårt felles ansvar å ikke
eskalere tallene videre.

Det jeg ønsker er at vi tar fram den
takknemligheten vi hadde i vår, og står
sammen med sykepleierstudentene,
studenter i risikogruppen og studenter
hvis hverdag påvirkes ekstra av smitte-
vern og restriksjoner. Ja, vi har hatt det
kjipt. Ja, det blir kanskje enda kjipt
en stund framover. Men, det er på tide
å legge meg selv til side, og brette opp
ermene. Det på tide å ta i et tak igjen.

Kommentar:

Å slette Facebook-kontoen løser ingen samfunnsproblem

EMELIE KJÆRNLI
KRISTIANSEN
Nyhetsjournalist i
Under Dusken

ILLUSTRASJON: Benedikte Ytterli

I september kom Netflix-dokumentaren «The Social Dilemma» til norske hjem. Den er kort oppsummert en halvannen times advarsel fra utviklere som tidligere har jobbet hos stort sett alle sosiale medier-plattformer vi bruker i dag. De advarer om avhengighet, depresjon, utnyttning av hjernene våre, ukontrollert florerende av konspirasjonsteorier og manipulering av valg.

Dette er egentlig ikke nyheter, men noe vi har fått høre om i flere år. Likevel har ingenting endret seg og algoritmene forbedres konsekvent. Da Facebook ble anklaget for å ha påvirket 2016-valget i USA og måtte på høring fikk det ingen konsekvenser i etterkant. Hvorfor sletter vi ikke bare alt, dersom ingen gjør noe med problemet?

I 2018 bestemte jeg meg for å ta én måneds «sosiale medier-fri». Jeg slettet

alt av sosiale medier-apper. Konklusjon? Det gikk ikke. Det første problemet var at jobben min hovedsakelig kommuniserte gjennom Facebook og Messenger, så jeg så meg nødt til å opprette en ny bruker for å motta beskjeder. Problem nummer to: Folk ringer ikke lenger for å høre om du blir med på fest og arrangementer, de inviterer deg til Facebook-events. Det endte med at jeg ofte fikk høre «hvorfor kom du ikke i går?» uten å forstå hva «i går» ville si. Jeg tror derfor at å slette alle appene våre er verken realistisk eller løsningen på problemet.

Det store problemet er at algoritmer kan ha konsekvenser for demokratiet og virkelighetsoppfatningen vår. Nyhetene du får på din Facebook-side er ikke de samme som moren din, bror din eller de i kollokviegruppen din får. De er spesielt laget for deg, for å

holde deg interessert. Det er dette som gjør at mange av oss tenker «hvordan kan hun være så idiot? Har hun ikke lest nyhetene?» i polariserte spørsmål som klimakrisa, innvandring og Biden/Trump. Som utviklerne sier: Nei, sannsynligvis har de ikke lest nyhetene. Ikke de samme som du har lest. De får nyheter skapt for dem.

Utviklerne i dokumentaren har sluttet i jobbene sine heller enn å forsøke og fikse det. Hvem skal da ordne opp? Jeg mener det er urealistisk at vi skal slutte å bruke sosiale medier. Derfor må politikerne snart tørre ta tak i problemet og se etter løsninger på det som er på vei til å bli et enormt samfunnsproblem.

Det er ikke et individuelt problem at sosiale medier påvirker demokratiet og virkelighetsoppfatningen vår.

Eit Samfund for (nesten) alle

KAREN MJØR
Leiar ved
Studentersamfundet
i Trondheim

ILLUSTRASJON: Viktorija Belogradovaite

Det er på tide å innvigla medlemsrett til Fotofagskulen.

«Den naturlege samlingsplassen for alle studentane i byen». «Ein møteplass på tvers av campus». «Eit Samfund for alle». Dette er nokre av dei frasane eg har lira av meg flest gonger etter at eg vart vald som leiar i mars. Realiteten er at Samfundet ikkje lev godt nok opp til desse ideala i dag, men det kan endrast ved eit vedtak i Storsalen.

Ifølgje våre lover har ikkje alle byens studentar medlemsrett på Samfundet. Medlemsretten følgjer no utelukkande utdanningsinstitusjonar som NOKUT reknar som høgare utdanning. Her fell ein viktig utdanningsinstitusjon i Trondheim utanfor; Fotofagskulen.

Det er fleire fagskular i Trondheim. Fotofagskulen skil seg ut på det punktet at dei sidan januar 2019 har vore tilknyta Sit. Der står dei på lik line med alle andre utdanningsinstitusjonar i Trondheim som har medlemsrett hos oss. Dei betalar semesteravgift og bidrar til vår felles studentvelferd på lik line med oss andre. Det er på tide at også Samfundet gir dei status som fullverdige studentar.

Debatten om fagskular skal ha medlemsrett på Samfundet er ikkje ny, den var sist oppe i 2016. Den gong var eit viktig moment i debatten at Studentersamfundet skulle fortsetja å

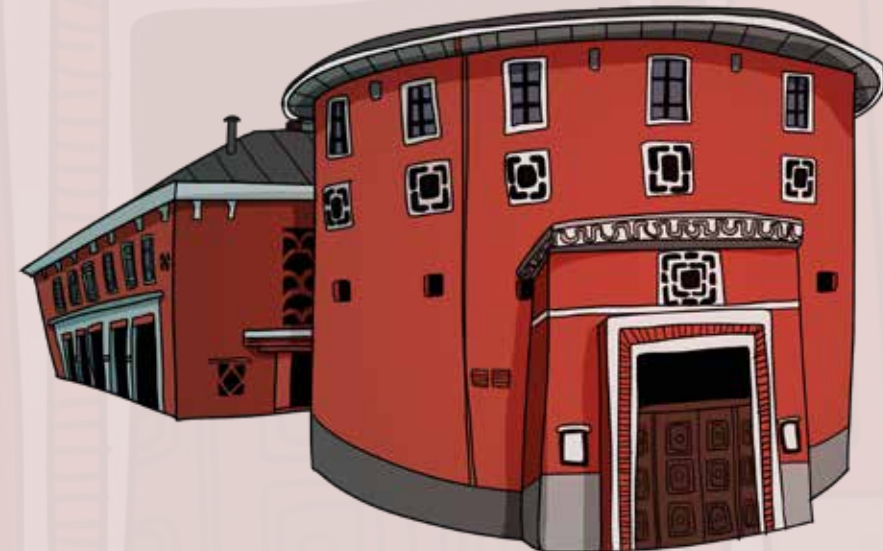
vera av og for studentar ved høgare utdanningsinstitusjonar. Ein valde difor å halda seg til NOKUT sine lister, sidan dei gir ein tydeleg definisjon av dette. Det er på tide å utfordra definisjonen.

Me er Nordens største studentersamfund. Kven er vel meir eigna enn oss til å ta opp diskusjonen om kva det inneber å vera student? I mine auge er det ikkje tvil om at det å vera tilknyta studentsamskipnaden og betala semesteravgift er ein tilstrekkeleg kvalifikasjon for å verta rekna som fullverdig Trondheimsstudent.

Eit motargument mot medlemskap til fagskular har tidlegare vore at ein frykta ei profesjonalisering av frivillige i nokre av gjengane på Huset. Eg er

overbevist om at me skal klara å finna gode løysingar på dette saman med dei aktuelle gjengane. Me kan ikkje vera så redde for ei profesjonalisering av dei frivillige, at ein nektar ei gruppe å bli medlemmer hos oss og dimed å kunne ta ein fullverdig del i fellesskapet på Samfundet.

Dette kjem til å bli fremja som eit lovendringsforslag i Storsalen. Me arbeidar no med å finna løysingar som opprettheld ein god demokratisk prosess for våre medlemmer i denne saka, på trass av strenge kapasitetsavgrensningar. Så snart dette er på plass ynskjer me å fremja vårt forslag, men inntil vidare oppmodar me til å bli med i diskusjonen ved å dela dykkar meiningar på talarstolen fram mot avstemminga.

EN NY HVERDAG FOR SYKEPLEIERSTUDENTENE

Litt etter litt har Norge åpnet igjen etter at pandemien slo inn for fullt i vår. For enkelte sykepleierstudenter står livet fortsatt på vent.

TEKST: Emelie Kjærnli Kristiansen | FOTO: Kjartan Nyberg Håland

Ingrid Vollset, Nora Pettersen Daldorff og Ella Olivia Vreim Brandal er på siste året av en bachelor i sykepleie ved NTNU. Midt i studieløpet ble verden snudd på hodet, og plutselig ble yrket de utdannes til omtalt globalt i sosiale medier og pressen. Over et halvt år senere står hverdagen fortsatt på vent.

– Smittevernreglene styrer livet mitt nå, sier Ingrid.

Risikoanalyse blir gjort kontinuerlig i løpet av dagen, og folksomme områder har blitt et hinder.

– Jeg har alltid med meg munnbind når jeg skal ut av huset, for jeg vet aldri hvor det kan være for mange folk. Jeg er mye mer stressa nå enn jeg var før, forteller Nora.

– Når jeg reiser har jeg ikke lyst til å ta på noen ting og tenker at jeg burde gjort alt annet enn å ta bussen, sier Ella.

For de tre studentene ligger smitte-risiko alltid i bakhodet. Nora forteller at det har blitt ekstra ubehagelig å våkne og føle seg uggen de siste månedene.

– Du lurer på om det er fordi du har sovet dårlig eller om du faktisk er syk. Det har gitt seg litt etter hvert, men i starten lurte jeg på om jeg kjente så godt etter at jeg innbilte meg symptomer, legger Ingrid til.

Studentene forteller at de er mer redd for å dra med seg smitte enn for å selv bli smittet. De har ikke kun seg

selv å tenke på, men også pasientene de møter i utdanningen.

– Jeg tenker ofte på hvilke konsekvenser det kan ha for andre hvis jeg har korona uten symptomer. Det er min største frykt at jeg har vært inne hos noen og så viser det seg at de har fått korona fra meg, forteller Nora.

Styres av smittevernreglene

Ingrid påpeker at alle studenter har blitt påvirket av smittevernreglene. Likevel har sykepleierstudentene eksempler på at det har vært strengere for dem enn for andre studenter på enkelte områder.

– I starten sa de at man ikke fikk lov til å bo med mer enn én person hvis man skulle i praksis, bare noen dager før vi skulle dra. Da tenkte jeg «Får jeg ikke fullført studiet fordi jeg bor i kollektiv? Jeg klarer jo ikke finne et nytt sted å bo nå?». Heldigvis endret de på det, sier Ella.

– En stund var det heller ikke lov til å ha en annen jobb ved siden av praksis. Jeg var avhengig av den ekstra inntekten, så jeg så meg nødt til å takke nei til praksisen i forrige semester for å kunne betale husleien, forteller Nora.

De legger til at de som har vært i praksis også har måttet følge retningslinjene for helsepersonell som jevnt over har vært strengere enn for resten av befolkningen. Medisin og helse-

GLADE FOR Å KUNNE VÆRE PÅ CAMPUS TIL VÅREN: Ingrid Vollset, Nora Pettersen Daldorff og Ella Olivia Vreim Brandal setter pris på å kunne tilbringe tid på universitetet.

vitenskap er også det eneste fakultetet ved NTNU som har avlyst all utveksling til våren.

– Lærerne sa før praksis at vi ikke hadde lov til å møte hverandre. Det synes jeg var veldig spesielt, for de ba oss i utgangspunktet om å isolere oss før praksisen, sier Ella.

– Jeg tror ved siden av reglene at det også er veldig mange som tar en slags risikoanalyse i løpet av hverdagen. For eksempel at man kanskje ikke går på butikken i rushtiden klokka fire, avslutter Ingrid.

Det er lett å stille spørsmål ved om man burde vært mer forsiktig når man hører at noen sykepleierstudenter er strengere med smitteverntiltak enn andre, mener

studentene. De understreker derfor at opplevelsen av hvor strenge reglene har vært blant sykepleierstudenter varierer.

Bekymret for utdanningen

Universitetene ble nødt til å se på nye metoder for å undervise etter at det ble begrensninger på hvor mange man kan være samlet. Sykepleierstudentene var redd for at det ikke ville bli mulig å fullføre utdanningen i tide da praksisen i vår ble avbrutt.

– Praksisen før sommeren var turbulent for mange. Mange fikk ikke praksis og jobbet i stedet. Jeg fikk tilnærmet normal praksis, men det var egentlig bare flaks, sier Ella.

– Etter jul er jeg i mitt siste semester i utdanningen og er for første gang i praksis på sykehus. Jeg synes det er ganske skummelt å tenke på ansvaret jeg skal sitte med som sykepleier, når jeg egentlig skulle ha to praksisperioder i bagasjen, og så har jeg bare én, forteller Nora.

– Jeg endte opp med å måtte gjøre noe helt annet i praksisen enn det det som var planen. Så noe har man mistet, sier Ingrid.

Studentene poengterer at påvirkningen pandemien har hatt på sykepleierutdanningen varierer etter livssituasjon, og at NTNU har lagt opp til fleksible ordninger rundt arbeidskrav.

– Målet til universitetet har vært at alle studenter skal komme gjennom studiet

til normert tid. Da den beskjeden kom var det veldig betryggende, sier Nora.

– Jeg tror uforutsigbarheten har vært vanskelig for NTNU også, påpeker Ingrid.

De synes det vanskeligste ved situasjonen har vært at det har kommet mye selvmotstridende informasjon, og at det har vært mye fram og tilbake med e-post som inneholder ny informasjon hver dag.

– Det viktigste har vært å ivareta trivselen til studentene

Ola Bratås er studieprogramleder for bachelorutdanningen i sykepleie, og førsteamanuensis ved Institutt for samfunnsmedisin og sykepleie. Han forteller at instituttet og NTNU har jobbet hardt for å tilrettelegge for alle studenter.

SKRYTER AV STUDENTENE: Ola Bratås synes studentene gjør en flott innsats i dugnaden. FOTO: Privat.

– Det viktigste har vært å ivareta trivselen til studentene og å sørge for at det ikke blir forsinkelser i studieløpet. Til våren har vi lagt opp timeplanen slik at alle tre kull på studiet skal få komme på campus. Campus er en viktig møtearena så dette er en bevisst handling for å kunne ivareta trivselen, forteller Bratås.

Bratås forteller også at de til tross for utfordringer i vår klarte å få et helt kull gjennom, blant annet ved at studentene som hadde arbeidsforhold i helsevesenet fikk godkjent dette som praksisstudier. I tillegg har studenter som havner i karantene fått teoretiske læringspakker de kan løse i karanteneperioden for å få godkjent obligatoriske praksistimer.

– Man mister selvsagt litt faglig kontroll, men det overordnede hensynet har vært at studentene ikke skal få forsinkelser i studieløpet.

Bratås forteller videre at noe av det mest utfordrende ved situasjonen har vært at det er vanskelig å planlegge aktivitet og undervisning fram i tid, men påpeker at det er noe ingen kan klandres for.

– Det handler om at situasjonen endrer seg hele tiden. Derfor må vi følge med og legge ut informasjon til studentene så fort som mulig, slik at de vet hva de skal forholde seg til. Men vi kan ikke legge ut informasjon om jobb ved siden av praksisstudier før fakultetet har tatt sin beslutning. Derimot legger vi ut jevnlig oppdateringer, sier Bratås.

På tross av utfordringer underveis opplever han at praksislærerne synes de digitale løsningene har fungert godt og at erfaringen fra situasjonen er verdt å bygge videre på i framtiden. Bratås avslutter med å poengtere at sykepleierstudentene skal ha all ære for hvordan de har taklet situasjonen.

Som studenter flest

Studentene påpeker at de tross alt har opplevd de siste månedene likt som mange andre studenter.

– Jeg savner mest den kontakten med andre. Bare det å gi noen en klem. Jeg har aldri sett verdien av det før nå, forteller Nora.

– Jeg tror egentlig mye av det vi bekymrer oss for er noe som bekymrer alle. Det å smitte andre, eller å ta med smitte et sted, er nok noe de fleste tenker på, påpeker Ingrid.

Likevel har det ikke bare vært vanskelig de siste månedene. Sykepleierstudentene har også lært seg å sette pris på nye aspekter ved hverdagen.

– Jeg har begynt å gå i stedet for å ta bussen, og da har jeg tenkt «Hvorfor har jeg ikke gjort dette før, det er jo ikke langt å gå i utgangspunktet?». I tillegg har jeg gått mye mer tur nå enn jeg pleide å gjøre, forteller Ingrid.

– Jeg tror vi kan lære mye av de siste månedene, tross alt, avslutter hun. **UD**

Kjønns-poeng – et verktøy for likestilling eller diskriminering?

ILLUSTRASJON: Tonje Hasle Thomassen

Jeg hører ofte folk si at det er urettferdig med kjønns-poeng. At noen får komme inn på et studieprogram, ikke fordi de er mest kvalifiserte, men fordi de har et spesifikt kjønn. Det høres helt fremmed ut i likestillingsåret 2020. Men, heldigvis er det ikke så enkelt.

Selv om andelen som tar høyere utdanning har økt de siste årene er det fortsatt slik at valg av studieretninger i stor grad følger tradisjonelle kjønns-mønstre. Det er fortsatt en overvekt av kvinner som velger sykepleie og en overvekt av menn som velger teknologifag. Du har sikkert sett det mens du stod og ventet på bussen. Reklametavler med kvinner i labfrakk og menn som leker med unger. «Er du mann nok til å passe på barn?». Å motivere unge til å velge «utradisjonelt» har vært «big business» i mange år.

Men hvorfor er vi egentlig så interessert i å jevne ut kjønnsforskjellene i høyere utdanning? Hvorfor bruke masse tid og ressurser på å rekruttere flere jenter til teknologifag, eller å overbevise menn om at også de kan studere sykepleie? Og hvorfor bruker vi kjønns-poeng – en ordning som gir noen en fordel bare basert på hva de har mellom beina? Hva er målet her?

Målet er egentlig ganske enkelt. Vi bruker kjønns-poeng for å skape et arbeidsmarked som gjenspeiler samfunnet og befolkningens behov. Høyere

utdanning har en svært viktig rolle i å utdanne kvalifiserte arbeidstakere og her har vi et spesielt ansvar for å legge til rette for et mangfoldig arbeidsmarked. Forskning viser at en jevn representasjon av kjønnene skaper et bedre læringsmiljø og arbeidsmiljø, økt innovasjon, forebygger frafall og skaper økt lønnsvekst. Med perspektiver fra flere kjønn kan man drive bedre pasientbehandling og utvikle tjenester og verktøy som faktisk er designet for alle kjønnene. Akkurat nå er realiteten at en mann nesten ikke kan få et tilbud om en mannlig psykolog eller at spesialutstyr til sykehus nesten utelukkende er designet uten kvinner.

Problemet med kjønns-poeng er at vi for fram til noen år siden kategorisk kalte det for jentepoeng. Først og fremst er det ingen jenter som tar høyere utdanning, det er det kvinner som gjør. For det andre så er kjønns-poeng et like viktig verktøy for å motivere menn til å ta utradisjonelle valg som det er for kvinner. I dag gis det kjønns-poeng til kvinner ved 16 studieprogram, mens det

bare gis til menn ved 6 studieprogram. Hvis vi skal bruke kjønns-poeng som et aktivt verktøy for likestilling må det gå begge veier.

Kjønns-poeng er noe vi helst vil unngå å bruke. I sin reneste form er det en mekanisme for diskriminering. Men, hvis man ser på det fra en litt annen side så er det et middel for å nå et utrolig viktig mål – et arbeidsmarked som speiler samfunnet, som oppleves tilgjengelig for alle, med en rettferdig lønnspolitikk, god pasientbehandling og med rollemodeller i alle former og fasonger. Kjønns-poeng bidrar til å sikre at barn kan finne igjen rollemodeller som ligner på dem i alle deler av arbeidsmarkedet. Men kjønns-poeng skal aldri bli en hvilepute. Vi må jobbe for å unngå å bruke det, gjennom tiltak i barnehagen og arbeidsmarkedet, gjennom å skape en god studiehverdag for alle kjønnene og motivere ungdom til å bryte med samfunnets normer. Til slutt kan vi kanskje slutte å kalle et valg av studieretning for et «utradisjonelt valg».

Kjønnspoeng – en kortsiktig løsning

Ludvig Vollelv Thorsen
Representant fra velferdsutvalget
Gjøvik i Velferdstinget i Gjøvik,
Ålesund og Trondheim

ILLUSTRASJON: Renate Sørgård

Åste Solheim Hagerup, leder for Studenttinget ved NTNU, skrev nylig et innlegg hvor hun forsvarte bruken av kjønnspoeng for å få inn mangfold og få mer lik fordeling av kjønnspoeng i høyere utdanning. For min del så høres det ut som en kortsiktig og diskriminerende metode for å få jevnere kjønnsfordeling uten å se på det som faktisk skaper disse problemene, nemlig samfunnsnormer og syn på ulike yrkesgrupper.

Jeg studerer sykepleie på NTNU Gjøvik. I alle år tenkte jeg at sykepleie gikk ut på å stelle og mate de eldre. Jeg hadde bare hørt sykepleieryrket beskrevet slik, og det var ikke mange inntrykk som motbeviste dette for en ung gutt, verken i aviser eller annet media. Når jeg startet i førstegangs-tjenesten i sanitetsbataljonen ble jeg introdusert til det somatiske og de medisinske delene som er en viktig del av sykepleieryrket. Jeg ble introdusert til venefloninnleggelse, og noe av det en må tenke på hvis man møter noen som trenger medisinsk hjelp. Dette gjorde at jeg begynte å lese meg mer opp på hva sykepleie faktisk er. Dette førte til et ønske om å komme inn på sykepleierstudiet.

Jeg har en venninne som studerte master i informatikk på NTNU. Det er en studieretning som har en lav

kvinneandel. Likevel valgte hun yrket fordi hun hadde hørt om alt det gode NTNU gjør for å få kvinner til å føle seg verdsatt i yrkene hvor menn dominerer. Hun fikk en velkomstdag hvor kvinnene på studiet fikk møtes før skolestart for å bli kjent. De fikk bygget seg opp et nettverk med andre kvinner fra studiet. Gjennom prosjektet ADA ble det arrangert faglige og sosiale arrangementer for kvinner på linjer med lav kvinneandel. Jeg tror slike tiltak gjør at flere kvinner søker seg inn på informatikklinja. I tillegg er det flere av de jeg har snakket med som ikke kunne ha tenkt seg å komme inn på studiet på grunn av kjønnspoeng.

Det finnes mange prosjekter som sikter seg inn mot å få inn flere kvinner på ingeniør- eller datalinjene, og menn inn i sykepleien. NTNU har flere tiltak som går nettopp på dette, og jeg har selv deltatt i det. Guttenes dag på sykepleiestudiet ved NTNU Gjøvik er et prosjekt hvor mannlige ungdomsskoleelever blir invitert til Gjøvik hvor de får se mye av det jeg selv ikke tenkte omhandlet sykepleieryrket. De får dissekere lunger og hjerter, de får prøve seg på hjerte- og lungeredning og får innblikk i det som foregår i en operasjonssal. Dette er noe jeg selv skulle ha ønsket å få et innblikk i før jeg startet på videregående. Da hadde jeg kanskje vært mer motivert for å få bedre karakterer.

I mitt første år på sykepleierutdanningen ble jeg tillitsvalgt for min klasse. Høyere oppe i organisasjonen hadde det vært spørsmål om man skulle innføre kjønnspoeng på sykepleier-

utdanningen for å få flere menn inn på studiet. Dette spørsmålet er en av mine kjernesaker, så jeg tok det opp med mine medstudenter for å få deres tilbakemelding. Som vanlig er det noen kraftig for, og noen kraftig imot. Men det som var spennende var at ingen av mennene i klassen var for kjønnspoeng. Det var kvinnene som argumenterte for, mens mennene argumenterte imot. Det var vårt kjønn som hadde fått nytten, men allikevel argumenterte de imot det? Hvorfor? Nettopp fordi det var diskriminerende, og det ville ikke påvirke det samfunnssynet som gjør at vi har fått disse skjeve kjønnsfordelingene.

Et uttrykk som ofte kommer til meg når jeg snakker med noen som er for kjønnspoeng er «does the end justify the means?». Kan man gjøre noe uetisk

for å få et positivt utfall? For meg er dette svaret «nei». Hvis man støtter den filosofien er det mye som kan bli godtatt så lenge en får et positivt utfall. Hvor langt skal vi strekke oss?

Men jeg har hørt et godt argument for kjønnspoeng. Nemlig økonomi. For det skal virkelig sies at kjønnspoeng er en billig måte for å få inn flere kvinner og menn. Har en utdanningsinstitusjon dårlig økonomi er kjønnspoeng en billig løsning, for det kan hende de ikke har råd til å iverksette tiltak som ikke er diskriminerende. Men når det er universiteter som NTNU og UiO er det ikke akseptabelt at vi har diskriminerende poeng som universitetene kan gjemme seg bak, og dermed si at de jobber for jevnere kjønnsfordeling.

Der Åste og jeg er mest enige er at tiltak fra barnehage rettet mot arbeidsmarkedet er der vi må jobbe. En må finne en motivasjon og normalisere det som nå blir sett på som utradisjonelt. Kjønnspoeng er ikke en måte som sikrer at barn finner rollemodeller. Selv om en øker antall mannlige søkere på sykepleien så er det fortsatt sånn at mange dropper ut av studiet. En rapport fra 2018 av Senter for profesjonsstudier viser at menn faller ut av utdanningen oftere enn kvinner. Så mange som 40 prosent av mannlige sykepleierstudenter droppet ut av sykepleierstudiet på OsloMet. En kan argumentere for at dette er fordi menn er dårligere akademisk enn kvinner, eller det kan bety at menn har større vansker med å finne et miljø de passer inn i mens de studerer. Det er mange

tanker vi kan tenke rundt dette, men hva vet vi egentlig? Ingenting. Jeg kan bare snakke fra mitt synspunkt og utfra det jeg har hørt fra andre. Jeg er en av de som hadde fått nytte av kjønnspoeng, og jeg vil ikke ha det. Det å komme inn på et diskriminerende grunnlag er noe jeg ikke vil ha på samvittigheten. Jeg vil ikke at Norge skal synke lavt for å fremme dette, i stedet for å sette i gang bedre tiltak tidligere som kan ha en større påvirkning på samfunnet vårt.

Sosiale prosjekter som bygger på å endre samfunnssynet er den beste måten for å skape en jevnere kjønnsfordeling og ikke kjønnspoeng. Vi er bedre enn det, og vi kan jobbe mot et mer rettferdig system med mindre diskriminering.

GUIDER UNDERBEVISSTHETEN: Ole Martin Lillesletten mener hypnose hjelper pasienten med å finne sin egen sannhet.

Forbedre psyken, la deg hypnotisere

Ikke all hypnose er svingende medaljonger og folk som står på ett bein og galer som ei høne.

TEKST: Hanna Waage Hjelmeland | FOTO: Kristian Marcellius Benum | ILLUSTRASJON: Serena Guler

Advokater, ingeniører, leger og studenter. Det er et bredt spekter av samfunnslag som kommer innom hypnoterapauten Ole Martin Lillesletten som til daglig arbeider ved Trondheim Hypnoterapi.

– De kommer typisk med plager som angst, depresjon, fobier eller lav selvfølelse, forteller Lillesletten.

Hypnosetilbudet i dag er variert og myteomspunnet. Lillesletten forteller at kundene ofte er nervøse for å prøve.

– De kommer inn døren med håp og forventninger, men også frykt. Etter litt prat senker de skuldrene, også går det greit, forklarer Lillesletten.

Avslapning fjerner sperrer

Thea Jordan er student på siste året ved profesjonsstudiet i psykologi ved NTNU. Hun har både vært pasient i hypnoterapi og senere tatt kurs for å selv bli hypnoterapaut. For å forberede seg på å bli psykolog, har Jordan har

jobbet med seg selv i ulike former for terapi. I mer tradisjonell terapi kunne hun oppleve at hun hadde sperrer som følge av analytisk tankegang og stress.

– Noen ganger kan jeg føle meg stresset hos en vanlig psykolog. En har jo snakket om vanskelige ting i en hel time. I hypnoterapi gjør man også det, men samtidig fokuserer en på at kroppen skal slappe av. Det likte jeg veldig godt, forteller Jordan.

Videre mener hun at hypnose kan gjøre det lettere å slippe følelsene til.

– Når man er så avslappet og i kontakt med kroppen er det vanskeligere å lyve for seg selv og terapauten, utdyper Jordan.

Godt verktøy for stressede studenter

Psykologspesialist Arild Rugset jobber ved Sit psykososial helsetjeneste på Moholt. Han bruker hypnose i terapi for studenter og forteller om lignende erfaringer som det Jordan beskriver.

– De fleste opplever at de slapper av så godt som de aldri har gjort før, forteller Rugset.

Han begynte å tilby hypnose som en del av behandlingstilbudet, fordi han ofte så ulike former for angst og stress blant pasientene.

– Jeg opplevde at hypnose var et godt redskap å møte den typen tilstander med, utdyper Rugset.

Naturlig tilstand

Jordan, Lillesletten og Rugset er alle enige i at det finnes myter og fordommer som begrenser hypnosens potensial. De mener mange har en assosiasjon til hypnose fra populærkultur.

– En forbinder gjerne hypnose med at du står på en fot og kakler som ei høne, forteller Jordan.

Rugset mener denne myten om fullstendig tap av kontroll gjør at enkelte ikke vil prøve hypnose.

– Det er noen som ikke vil prøve hypnose av den grunn. De fleste opplever likevel at de har full kontroll. På forhånd gjør vi en avtale om at vi kan bryte av hvis pasienten gir signal om det, forteller Rugset.

Videre poengterer Rugset at en hypnotisk tilstand er en naturlig tilstand. Faktisk havner de fleste av oss i en form for transe i løpet av en vanlig dag.

– Når du blir veldig oppslukt av en film eller en bok, er du i en tilstand

som ligner hypnose. Tida går fort, og du enser mindre av omgivelsene, forteller Rugset.

Hypnose i praksis

Både Rugset og Lillesletten forteller at de i en behandlingssituasjon vil ha samtaler i forkant for å tilpasse hypnosen til den enkeltes behov. Deretter følger selve hypnosen som deles inn i to stadier. Først en induksjonsfase hvor målet er å få pasienten til å havne i en indre fokusert tilstand, etterfulgt av en intervensjonsfase hvor terapauten kommer med ulike forslag.

– I induksjonsfasen inviterer jeg studenten til å finne en sittestilling med minst mulig muskelbruk. Deretter kan jeg be dem om å bevege oppmerksomheten gjennom kroppen for å hjelpe dem å fokusere, forklarer Rugset.

For å forklare intervensjonsfasen bruker Rugset en student med eksamensangst som eksempel.

AVSLAPPET: Thea Jordan opplevde at hypnose dempet analytisk tankegang i terapi.

Veien til hypnoterapeut

- Helsefagarbeidere kan ta kurs i hypnose og bruke det i egen praksis i henhold til helsepersonelloven.
- Personer uten akademisk helsefaglig bakgrunn kan ta kurs i hypnose godkjent av Helsedirektoratet og registrere seg under Alternative Utøvere i Brønnøysundregisteret.
- I Norge finnes det ulike interesseorganisasjoner hvor alternative utøvere kan registrere seg. Disse kan sørge for bedre sikring av kundens rettigheter, blant annet ved å tilby klageinstanser og kreve ulike kurs for godkjent medlemskap.

Kilde: Norsk Forening for Klinisk Evidensbasert Hypnose og Hypnoseakademiet

TAP AV KONTROLL: Arild Rugset mener enkelte frykter hypnose fordi de er redd for å miste kontroll. FOTO: Privat.

– En student med eksamensangst har gjerne et katastrofebilde assosiert med eksamen. I intervensjonsfasen lar jeg dem for eksempel se for seg det motsatte, at de sitter rolig på eksamensdagen og gleder seg til å ta i bruk det de har lært, fortsetter Rugset.

Ved å gjenta denne typen visualisering forsøker hypnoterapauten å erstatte negative assosiasjoner med positive hos pasienten. Lillesletten kaller forslagene i intervensjonsfasen en måte å guide underbevisstheten på.

– Jeg bruker et vagt språk slik at kunden kan fylle inn tomrommene selv. På den måten blir det deres egen sannhet, forteller Lillesletten.

Uenighet i akademien

Rugset fikk opplæring i hypnose på psykologistudiet ved Universitetet i Bergen. Der tilbys fortsatt klinisk hypnose som et valgfag for profesjonsstudenter. Ved NTNU har profesjonsstudentene derimot ikke tilbud om kurs i hypnose. I en e-post forklarer Studieprogramleder ved profesjonsutdanningen Stian Solem grunnen bak:

– Vi lærer ikke studentene hypnose fordi vi skal lære studentene evidensbasert praksis, det vil si hva

som er anbefalt og er best dokumentert behandling. I dagens retningslinjer står det ingen steder at hypnose er anbefalt behandling for de lidelsene som vi underviser om.

Jordan er skuffet over mangelen på tilbud vet NTNU og hevder at det er uenighet innen forskning om hva som er god evidens.

– Bare fordi noe ikke regnes som evidensbasert, betyr ikke det at vi har forsket på det og funnet ut at det ikke fungerer. Det kan også bety at vi ikke har utforsket det nok, mener Jordan.

Forskning har vist resultater ved bruk av hypnose, men forskerne sliter med å forklare hvorfor det virker. Rugset mener enkelte resultater fra forskningen kan ha virket polariserende.

– Enkelte fagpersoner har ment at funnene ikke har vært tydelige nok, hevder Rugset.

Mange veier til hypnoterapeut

Lilleslettens og Rugsets fortelling om hypnose har flere likhetstrekk, men utgangspunktene deres er ulike. Utenom kurs i hypnose skiller CV-ene deres seg fra hverandre.

Lillesletten har ikke akademisk helsefaglig utdanning, men har erfaring

som miljøarbeider og har tatt flere kurs i ulike former for terapi. Han lister også alt fra sjamansk innvielse til deltakelse i afrikanske og søramerikanske tradisjoner som relevant for sin praksis.

– Ulike reiser har gitt meg en større ballast for å kunne forstå et bredere spekter av kunder. Jeg kan kjenne meg igjen og spille på en annen type livserfaring, hevder Lillesletten.

Videre mener han at hypnoterapi ikke skal erstatte legebesøk eller omvendt, men at de kan komplementere hverandre.

– De aller fleste søker ikke hjelp til sykdom i seg selv, men for frykt og håpløshet som en kan føle på ved sykdom, forteller Lillesletten.

Ulovlig fram til 2015

Tidligere var det utelukkende psykologer og leger som hadde lov til å praktisere hypnose, men i 2015 ble forbudet opphevet. Det har Rugset delte meninger om.

– Det er positivt at andre helsearbeidere kan ta i bruk hypnose, for eksempel sykepleiere, mener Rugset.

Han stiller seg mer kritisk til at personer uten helsefaglig utdanning kan praktisere hypnose.

– Hvis en skal behandle et symptom, så kan det være en del av en større sykdomsbilde. Da er et faglig teoretisk grunnlag viktig, utdyper Rugset.

Likevel kan han forstå at folk velger alternative utøvere, blant annet på grunn av lange ventelister.

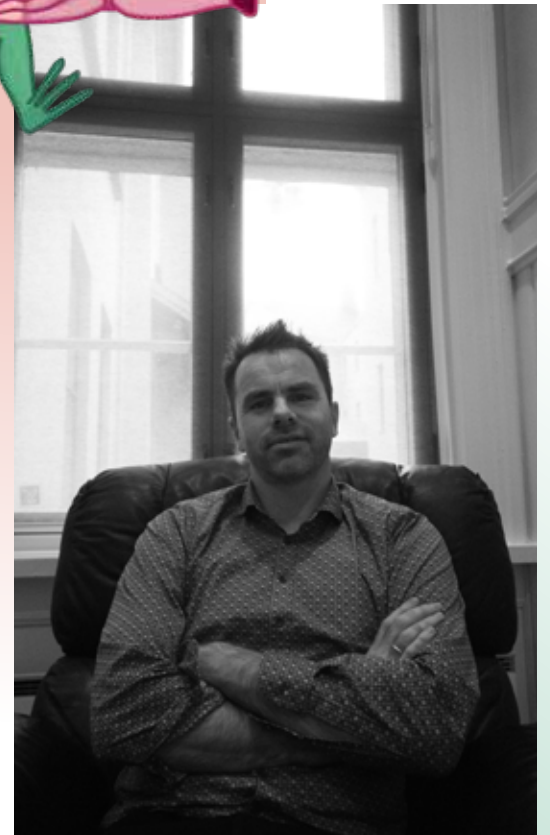
Lillesletten mener det aller viktigste er kjemien mellom behandler og kunde, ikke hvor mange diplomer en har på vegg.

– Det spiller ingen rolle hva du har av utdanning om du ikke kan se og lytte til kunden, mener Lillesletten.

Studenten Jordan gikk selv i hypnoterapi hos en alternativ utøver. Hun ser heller ikke på et akademisk grunnlag som avgjørende.

LIVSERFARING: Ole Martin Lillesletten mener egen livserfaring gjør at han kan relatere til pasientene.

– Jeg er uenig i at det kun skal være helsepersonell som burde kunne tilby klinisk hypnose. Samfunnet trenger uansett flere terapauter, mener Jordan.

Ingen mirakelkur

Selv om Lillesletten, Jordan og Rugset er positive til hypnose, er de opptatt av at det ikke skal portretteres som noen mirakelkur. Jordan understreker at hypnose ikke er for alle og at hun ikke anser det som bedre enn tradisjonell terapi.

– Du blir ikke kvitt problemet etter en time, men for noen kan det gjøre at prosessen blir kortere, forklarer Jordan.

Rugset understreker at pasienten også må ønske å delta.

– Det er et redskap som brukes sammen med andre terapiformer. Det krever tillit og samarbeid, utdyper Rugset.

Videre mener Rugset at hypnotisøren ikke skal framstilles som en magiker.

– Jeg har i hvert fall ingen magiske evner, humrer Rugset.

Han mener magien ligger hos pasienten selv.

– Folk sin fleksibilitet og hjernens evne til å håndtere ting, det er magisk det, mener Rugset. **UD**

Mannen som aldri sluttet å løpe

Under årets Hu og Hei-løp i regi av NTNUI-orientering satte 74-åringen Edvin Helle rekord etter å ha fullført sitt 50. løp.

TEKST: Villemo Bols | FOTO: Privat | ILLUSTRASJON: Ane Morkemo

Edvin Helle er fra Askvoll i Sogn og Fjordane, og kom til trønderbyen for å studere byggingeniør på slutten av 60-tallet. Siden det har han blant annet jobbet i vegvesenet og forteller at han har flyttet mye rundt. Hu og Hei-løpet har derimot alltid stått høyt på prioriteringslisten og har vært et konstant treningsmål i mange år.

– Jeg har alltid drevet med idrett, og da spesifikt orientering. Hu og Hei-løpet startet som en morsom utfordring, så jeg stilte opp med en kompisgjeng til tross for at jeg hadde influensa det første året, humrer han. Siden den gang har jeg fullført løpet hvert år med unntak av to ganger, så i år var mitt løp nummer 50. Under årets konkurranse koste jeg meg ekstra, for veivalg var utfordrende og jeg

måtte virkelig studere løypa, sier han. Det er tydelig på toneleiet til Helle at orientering er en idrett nær hans hjerte.

Hu og Hei-løpet er et 30 kilometer langt orienteringsløp i Bymarkas myrer og er ikke et løp man tar lett på. Det krever viljestyrke og utholdenhet å fullføre et slikt løp, og spesielt det å fortsette med dette videre i 70-årsalderen. Man skulle nesten tro at Helle hadde et slags supergen som gjør at han kan fortsette, og fortsette. Men, som tatt ut av en superheltefilm, hadde han et år hvor han ikke orket stille til start.

– Jeg tenkte «nok var nok, nå gidder jeg ikke mer», forteller han.

Til tross for dette var han med året etter og hvert år siden, med unntak av et år hvor han deltok i et orienteringsløp i USA.

I KLUBBENS FARGER: Edvin Helle rocker fortsatt NTNUI-genseren.

Har gått på noen smeller

Helle har med årene blitt en erfaren orienteringsløper, men de første årene han deltok i Hu og Hei-løp han seg stiv halvveis inn i konkurransen.

– De første årene satsa jeg for fullt fra start, og gikk tom halvveis inn i løpet. Jeg måtte hive ned på druesukker-tabletter for å kunne fullføre. Dette lærte jeg mye av, og går ikke på de største smellene nå lenger. Nå sparer jeg på kreftene slik at jeg holder ut hele løpet, sier han og humrer.

Det er ingen tvil om at Helle har gjort seg erfaringer etter alle gangene han har fullført Hu og Hei-løpet, og deler gjerne noen tips om folk vil prøve seg.

– Jeg har også lært at det er en fordel med plastposer på beina når man skal løpe i myr, forteller han videre, og enhver kan vel si seg enig at å løpe i søkkvåte sko ikke er ideelt.

Originalt startet Hu og Hei som et løp for å jekke ned bråkjekke orienteringsløpere som mente løypene var for korte og lette på 60-tallet. Dermed kom de opp med denne kraftprøven i bløt myr om høsten og noen år har det også vært snø i løypa.

– Dessuten har det også vært såkalte snøår. Da var det strategisk å løpe etter noen, slik at de som løp foran sprang opp løypa for en og man sparte krefter, avslører han.

Når man kombinerer Helles ræe motivasjon og strategiske talent er det ikke så rart at han har satt rekord i flest antall fullførte løp.

Rekruttering og NTNUI-ånd

I de senere år har Helle rekruttert både familie og venner til å være med på Hu og Hei, og NTNUI-ånden står sterkt i ham. Han har blant annet fått med en kompis hjemmefra i Sogn og Fjordane som har vunnet løpet flere ganger.

– Det er alltid veldig trivelig å komme opp igjen. Kameraten min og jeg har gjort det til en miniferie hvor vi tar med oss konene og barna våre opp. Sønnen min har også deltatt på Hu og Hei, forteller han og det er ingen tvil om at Hu og Hei har en spesiell plass i Helles hjerte. **UD**

En guide for spekulanter med dårlig fantasi

TEKST: Roar Høiby Brakstad | ILLUSTRASJON: Viktorija Belogradovaite

Seks raske råd til de av oss som ikke liker fantasy-fotball, men er lei av å havne på sisteplass.

Situasjonen er lik hvert år. Starten av august ruller inn, og en eller annen nestleder som har fått ansvar for å skape «god s» i linjeforeningen kjører ut samme Facebook-posten som i fjor:

– Hei folkens! Jeg har laget Fantasy-liga! Tenker det kan vært sykt gøy om alle joiner!

Men faen da.

Man laster ned Fantasy-appen, den samme man slettet i fjor, og smeller inn et lag. Som vanlig vet man ikke helt hva man holder på med. «Jordan Henderson, han er jo kaptein for Liverpool. Må jo være et godt kjøp», resonnerer du. Det er det ikke.

Laget er satt, og man glemmer med en gang at det eksisterer. Ditt forhold til Fantasy minner mer og mer om en scene fra *Grevinnen og Hovmesteren*, hvor man allerede fra første runde rundt bordet snubler nederst på tabellen.

Noen uker senere på stipendbrus med linjeforeninga havner du i prat med en fyr du aldri har sett før:

– Jaja, går ikke så bra på Fantasy ser jeg, hehe. Så, du hadde Walcott på laget, hva er greia med det?

Du ler av kommentaren og skylder på at du ikke følger spesielt godt med, for det gjør du jo faktisk ikke. Men likevel så henger den irriterende kommentaren igjen, og gnager seg inn i hjernebarken din. Om natten har du mareritt om «vinnerlaget» ditt på sisteplass bak «Panick at the Isco» og «Bayer Neverlusen.» Må det være slik som dette hver eneste sesong? Selvfølgelig må det ikke det. Dette er guiden for deg som er lei av å havne på sisteplass, men ikke vil dedikere mer enn 5 minutter i uken for å gjøre noe med det.

1. Last ned appen, og behold den.

Ingen lavterskel Fantasy-spiller kan prestere uten å ha appen. Seriøse spillere tar det på laptopen med ni åpne faner, hvor man analyserer hvor mange touch Harry Kane tar i boksen per 90. Det har ikke du tid til. Appen gir deg varsler om når fristen for å endre laget går ut, noe som er gledelig for deg som mest sannsynlig skal bytte laget i siste liten uansett.

2. Ha brukbare spillere på benken.

Om det er en sesong i Fantasy-historien du bør investere penger i spillerne på benken, så er det denne. Premier League-sesongen er mer komprimert enn noensinne, noe som igjen vil føre til flere skader og utskiftninger. Da er det fint å ha benk-spillere som leverer jevnt og trutt. Tar man man med i beregninga at covid-karantene kan slå til når som helst, så har man en solid sak for å forsterke benken, bare spør Cristiano Ronaldo.

3. Ikke fokuser på dype analyser, gjør det enkelt.

Noen sofaeksperter og Twitter-moguler som sitter med ulike statistikker, vil være de første som forteller deg at han ene fyren som scorer 3 mål mot Liverpool bare hadde flaks, og at man egentlig burde gå for Che Adams, som etter 35 kamper i Premier League innehar 5 scoringer. For oss lavterskel-spillere er ikke slike analyser relevante. Hopp på Fantasy-appen, sorter etter

hvem som har flest poeng, og sleng dem på toppen av laglisten din. Ingen skal fortelle deg at Calvert-Lewin ikke burde være med på ditt Fantasy-lag.

4. Invester i straffeskyttere.

Hands-regelen har gjennom de siste sesongene gått fra en regel alle forstår, til en regel ingen forstår. Alt er tydeligvis hands uansett hva som skjer, med unntak av et par uforståelige hendelser som definitivt ser ut som hands. I Fantasy-sammenheng betyr dette to ting: for det første slipper lag inn flere tilfeldige mål, noe som betyr at forsvarsspillere får mindre poeng. Da forsvinner poenget med å investere store summer i spillere som fort ender opp med null poeng, etter å ha fått en ball smelt i armen i 100 kilometer i timen fra 2 meters avstand. For det andre vil straffeskyttere være mye sikrere å satse på enn tidligere. Her er det viktig å styre unna spillere som er for snille med lagkameratene sine og som deler på å ta straffer for å være hyggelig: her er Salah, Bruno Fernandes og Kane klink.

5. Ikke bruk tid og energi på keeper.

Mange vil påstå at den aller viktigste spilleren på et fotballag er mannen mellom stengene – dette gjelder ikke i Fantasy. De siste sesongene har det eksistert svært få forskjeller mellom de beste keeperne i ligaen, selv om prisvariansen er stor. Man vil heller ikke bruke for mange av byttene sine gjennom sesongen på keeperplassen,

ettersom det er få poeng å hente her. Velg deg to keepere under 5,0 som spiller fast for sitt lag, og la dem stå resten av sesongen. Her er Martínez og Meslier solide valg.

6. Dette er et maraton, ikke en spurt.

Som med mange ting i livet handler det ikke om skippertak, men heller om å gjøre litt arbeid ofte. Dette betyr ikke at du skal sjekke Fantasy hver eneste dag, men heller at man før hver runde tar en liten titt på laget sitt og sørger for at han ene fyren du brukte mesteparten av budsjettet ditt på ikke er skadet de neste 6 månedene. Når man legger til at halvparten av Fantasy-spillere minst en gang per sesong, glemmer å bytte laget sitt på 5 runder, er dette det sikreste kortet for hindre at du ender sist på tabellen.

Det enkle er ofte det beste. Nyt helgen med din helt egen **biff stroganoff**.

TEKST: Henrik Hammarstrøm | ILLUSTRASJON: Ólöf Eyjólfsdóttir

Gryteretter ser ofte vanskelige ut å lage, men man trenger ikke å være mesterkokk for å lage ei god gryte. Biff stroganoff tar mellom 20 til 30 minutter å lage og kan nytes med både potetstappe og tyttebærsyltetøy. Når man lager gryteretten, er det viktig å ikke ha for mye vann med buljongen, siden man vil da måtte koke vekk litt av vannet før man får den fylldige konsistensen på sausen man er ute etter.

For to porsjoner trenger du:

- 300 gram strimlet biffkjøtt
- 1 kjøttbuljongterning i 0,5 dl vann
- 1 stk finhakket løk
- 6 stk hakkede sjampinjonger
- 1 spiseskje tomatpuré
- 2 spiseskjeer crème fraîche 35%
- 1 teskje pepper
- ½ teskje salt

Framgangsmåte:

1. Stek strimlet biffkjøtt i smør eller matolje til det er brunt.
2. Tilsett hakket løk og sjampinjong, og stek til løken er gylden.
3. Hell over vann og kjøttbuljong.
4. Tilsett crème fraîche og tomatpuré.
5. Smak til med salt og pepper.
6. La alt steke til sausen får en fyldig konsistens.

Nye briller og kontaktlinser.
Vi har studentrabatt!

interoptik
Sjøhaug & Sande

Ths. Angells gt. 22, Trondheim. Tlf. 73 99 04 00

bk
trykkpartner
Tungasletta 7 - 7047 Trondheim

ET MODERNE MEDIEHUS

StudBud
FLYTTEHJELP FOR STUDENTER
WWW.STUDBUD.NO

Studbud tilbyr rimelig flytting og transport for studenter i Trondheim. En studentflytting koster mellom 700-1590 kr og da stiller vi med 1 mann + bil. Vi har åpent alle dager fra kl. 08-18. Bestill på www.studbud.no

ARK på taket

TEKST: Åsmund Hunderi Stemland | FOTO: Torstein Olav Eriksen

Radioamatørene i ARK er en av de eldste gjengene på Samfundet og har vært sentral gjennom husets lange historie.

I dag kan de aller fleste bruke mobiltelefonen sin for å komme i kontakt med mennesker over hele verden, kun ved et par raske tastetrykk. Mobilene våre er kraftigere enn datamaskinene som sendte mennesker til månen, og mobildekning er så utbredt at man ofte tar tilgjengeligheten for gitt.

Men hva gjør vi dersom telenettet slutter å virke? Dersom vi ender i en konflikt hvor sentral infrastruktur rammes, og vi plutselig mister forbindelsen? Akademisk Radioklubb (ARK) forsøker å videreføre kunnskapene som i en slik situasjon vil redde oss, og som viser seg å være nyttig under naturkatastrofer verden over. De bruker radioer og antenner for å direkte kommunisere med andre radioamatører, uten å være avhengig av noen annen infrastruktur.

Varierte bakgrunner

ARK er en av de eldste gjengene på Samfundet, og har drevet med amatørradio siden 1923. I dag er de om lag 30 aktive. To av dem er Ole Marius «Olly» Aune og Eivin Floer.

– Vi er en amatørradioklubb som bruker både ny og eldre teknologi for å kommunisere over lengre avstander. Selv om vi kan høres ut som en veldig teknisk gjeng er vi fra utrolig mange forskjellige bakgrunner. For eksempel er samfunnsøkonomi en av de linjene vi har flest medlemmer fra, sier Eivin.

– Ja, jeg er ferdig utdannet barnehagelærer, så alt det tekniske jeg kan om det vi driver med har jeg lært etter at jeg ble tatt opp i ARK, påpeker Olly.

Nye medlemmer i ARK får opplæring i amatørradio, og en mulighet til å utforske det sammen med de andre i gjengen. I tillegg deltar ARK i konkurranser med hovedformål om å oppnå flest mulig kontakter over hele verden.

– Konkurransene avholdes for å fremme interesse internasjonalt. Da handler det ofte om å opprette kontakt med flest land, eller flest kontakter

LITT OM RADIO

- En radioamatør praktiserer amatørradio, som vil si at de bruker radioer til snakke med andre radioamatører over hele verden.
- For å kommunisere via radio sender man ut elektromagnetiske bølger hvor man har endret enkelte egenskaper for at den skal kunne inneholde informasjon. Mottakeren kan deretter trekke ut bølgene for å lese informasjonen.

innen en viss begrensning, forteller Olly. Sist helg var det internasjonal konkurranse om å få flest mulig kontakter i Skandinavia, og da er vi særdeles ettertraktet.

Hva som gjør noen interessert i amatørradio kan være vidt forskjellig. Alt fra bygging av komponenter, til antennedesign og det å snakke med folk over hele verden er forskjellige ting som medlemmene i ARK engasjerer seg i.

– For meg er portabelturer det mest spennende, sier Olly. Da tar du kun med deg et batteri, antenne, og en liten radio og er ikke avhengig av noen annen

infrastruktur. Min beste opplevelse var da jeg satt i Estenstadmarka med en 5 meter lang kobbertråd som antenne, og hadde en dialog med noen i USA på kun 25 watt – effekten i en liten glødepære.

Noentiltrekkestilnødsambandsbiten av amatørradiohobbyen. Det finnes flere eksempler på bygder i Norge som har mistet telelinja og blitt isolert. Da var det radioamatører som fikk kontakt med omverdenen og etablerte kommunikasjon.

Mye vedlikehold

– Det nordiske klimaet er ganske røft til tider, så mye av arbeidet består i vedlikehold av utstyret vårt. Vi tar med mye utstyr ut i naturen, i tillegg til at vi har en del antenner på taket som vi må ta vare på, forteller Eivin.

De forklarer at på grunn av kostnadene involvert i innkjøp av utstyr så går det ofte litt i bølger. Nå som de nylig har ferdigstilt utstyr for satellittkommunikasjon er de i en vedlikeholds- og planleggingsfase.

– Noe av utstyret er slikt som ble laget av noen som var student for 40 år siden, så hvis det er et problem må vi ringe dem.

Det er mye frihet i vervet til å utvikle nye ting selv, og å lære seg nye ting, eller lære noe bort dersom du kan det. ARK arrangerer også lisenskurs for både nye medlemmer, og alle andre interesserte.

– Det er alltid muligheter for å lære noe nytt, og alltid noen i gjengen som kan noe du ikke kan. Olly, du lærer deg jo morse nå, gjør du ikke? spør Eivin.

◀ FORMANN: Eivin Floer merker at det blir vanskeligere å involvere nye medlemmer med smittevernstiltakene.

1

2

3

MER OM RADIO

- Radiokommunikasjon er ikke avhengig av noen annen underliggende infrastruktur og signalene går direkte fra mottaker til sender.
- Radioamatører i Norge har lisens utstedt av Nasjonal Kommunikasjonsmyndighet.
- Radioamatører bruker antenner og radioapparater for å både sende og motta data, ofte lyd, men også tekst og bilder kan sendes.
- Radioamatører identifiserer seg med kallesignal som sier noe om hvor de befinner seg hen. Alle norske radioamatører har prefiksene LA eller LB i kallesignalet sitt. ARK sitt kallesignal, LA1K, er det eldste kallesignalet som kontinuerlig har vært i bruk i Norge.
- Når to radioamatører får kontakt med hverandre, kalles de at får en QSO. Dersom det er noen man ikke har hatt kontakt med tidligere er det vanlig at man sender et QSL-kort. Dette er et slags postkort som bekrefter kontakten.

1 TRAFIKKSJEF: Olly hadde ingen teknisk erfaring før han ble med i klubben selv, men har lært mye på veien.

2 SIKKERHET: Alle som går over sikkerhetssnora på kanten av taket er automatisk utmeldt av klubben, slik sikrer de at ingen ARK-ere noen gang faller ned.

3 LANGT NED: ARK-ere gjør seg beste på lufta, ikke i lufta.

– Jo, jeg begynner å kjenne igjen for eksempel kallesignalet vårt nå, forteller Olly. Morse er jo litt for radioamatøren som vinyl for musikkelskeren.

Samfundets syvende far i huset

– Det er et gjentakende historisk fenomen at ARK oppdager noe nytt, kult, og nyttig for Samfundet, også blir vi så flinke på det at huset bestemmer seg for å lage en egen gjeng for dette, mener Olly.

Han tror grunnen for dette er det tekniske mangfoldet og engasjementet som finnes blant gjengens medlemmer. Et av de senere eksemplene er videokomiteen som ble en gjeng i 2005 etter tidligere å ha vært en del av ARK.

IT-komiteen og forsterkerkomiteen har også sprunget ut av gjengen.

– Vi ønsker jo fremdeles å bidra til driften av Samfundet, så ARK har også en del småoppgaver på huset.

Man kan ofte finne ARK-ere som sjekker legitimasjon og medlemskort rundt om på huset, og før det hjalp de kafé- og serveringsgjengen med å rydde glass.

– Det at vi er på taket av Samfundet byr jo på noen særegne utfordringer det også. Det egner seg jo ikke så bra for antennene våre at det er såpass med støy fra det elektroniske utstyret på huset, forteller Eivin.

Med så mange gjenger som bruker huset, og arrangement som foregår der, er det naturlig at ting påvirkes av hverandre. Også de driftende gjengene

inne på Samfundet merker av og til ARK sitt fotspor.

– Det var en antenne vi kjørte i en spesifikk modus en gang. Da kom det plutselig noen fra sikring og spurte om vi sendte noe spesielt. De hadde tydeligvis fått om lag 500 e-poster fra en sensor som fanget opp signalene våre og rapportert at noe var galt, sier Olly og ler.

De syntes heldigvis det bare var moro.

Historisk kontakt

– Så lenge som vi har holdt på er det ikke mange land vi ikke har oppnådd kontakt med. Vi har for eksempel snakket med alle de forskjellige prefekturane (lokale administrative områder *red.anm*) i Japan, forteller Olly.

Som en av de tidligst opprettede gjengene på Samfundet er det mye historie som ligger gjemt i arbeidslokalene til ARK. Som en bekreftelse på kontakt har det lenge vært tradisjon for å sende et såkalt QSL-kort til dem man har pratet med. Dette er et særegent postkort med kallesignal, sendested og tidspunkt for kontakten.

– Vi har mange år med QSL-kort liggende på lageret vårt, og mange av dem er fra territorier som ikke finnes lenger, slik som Sovjetunionen, sier Olly og holder frem en bunke kort.

På lageret finner vi også en radio som ble brukt under andre verdenskrig som en del av motstandsbevegelsen. Denne ble gjemt i kuppelen på Samfundet og ble aldri funnet av tyskerne, på tross av at de visste om den og gjorde jevnlig ransaker.

Nå og framover

– Til tross for at vi jobber med uortodokse kommunikasjonslinjer, så har vi på grunn av korona mistet vår viktigste kommunikasjonslinje som er den uformelle. Det merkes veldig at det blir vanskeligere å snakke med nye medlemmer og en utfordring å involvere de i gjengen, forteller Eivin.

I tillegg måtte ARK plugge ut og skru av alt av utstyr da Samfundet stengte ettersom de ikke visste når de kunne komme tilbake. Det skapte ekstra mye arbeid da de kunne starte opp igjen. Den flate strukturen i ARK er også en utfordring som gjør at det ikke er like lett for nye medlemmer å møte og lære av de som har vært med lenger.

– Det er selvsagt også de som ikke ønsker å møte opp på Samfundet i det

hele tatt slik situasjonen er nå, og det er jo også noe vi har forståelse for, sier Olly.

Mulighetene er derimot mange om man ønsker å bli radioamatør i ARK. Radioamatører driver teknologien framover og det er mange avstandbegrensninger og måter å kommunisere på som var utenkelige for en del år siden, som er mulige nå.

– Vi har for eksempel «bouncet» signaler fra månen, og kommunisert med andre gjennom satellitter. Det er noen fjell i veien for den internasjonale romstasjonen, så den har vi ikke hatt kontakt med ettersom vi ikke kan snu jordkloden, forteller Olly.

– Gi oss tid så klarer vi det óg, skyter inn Eivin. **UD**

JAMMING: Lovsong-bandet spiller lugn musikk under bibellesinga.

Du er **Trondheim**, og på deg vil eg byggja mi **kyrkje**

*Den kristne nordmannen er ein utryddingstrua art.
I Hillsong trossar dei straumen og blir vener med Gud.*

TEKST: Vebjørn Kallelid | BILDE: Marion Aaserud Dahlen | ILLUSTRASJON: Silje Marie Savland Moksnes

«What a beautiful name it is / the name of Jesus Christ, my king»

Musikken strøymar ut i det litle lokalet, der femti-seksti menneske står og syng med. Dei fleste oppmøtte er i studentalder, mange med henda lyfta over hovudet. Kvintetten i lovsong-bandet på scena, med gitarist, trommeslagar, bassist og to vokalistar, er unge. Likevel lyder dei unekteleg imponerende samspela. Dei sparar ikkje på krutet no. Det er siste song i det fyrste settet i gudstenesta i Hillsong, og dei går av med ein slager. «You have no rival, you have no equal / now and forever, our God reigns». Botskapen kunne ikkje vore klarare.

Den siste halvtimen har bandet pøsa på med pathos i kristelege poprock-balladar, med teksten bak dei på storskjerm. Det er ikkje ei einaste kyrkjeklokke i nærleiken, og orgeltonene som dannar eit nærmast himmelsk bakteppe for resten av bandet, kjem ut av ein Mac. Det er ikkje nokon typisk skulegudsteneste, det her. Pinserørsla sin kjærleik for musikk og sterke kjensleuttrykk er tydeleg. Her ligg kjenslene tjuvt smurt utover utsida av kroppen.

Gud som bugfixar

Det er søndag kveld, og tre etasjar over bruktbutikken NMS Gjenbruk i Sommerveita 4 har pinsekyrkja Hillsong gudsteneste. Bandet går av scenen, og pastor Maria Lisette Steinskog kjem på for å halde preike.

– Er dykk klare for å høyre Guds ord, spør ho forsamlinga.

Eit rungande «JA!» frå salen er alt ho treng. Steinskog byrjar snakke om far sin (både han i himmelen og han i Sandnes) og alle dei ulike namna dei har. Ho kjem også inn på korleis Apple og Gud eigentleg ikkje er så veldig ulike.

– Alle kjenner dei som aldri oppdaterer telefonen sin, og så lurar dei på kvifor han ikkje funkar, fortel ho.

– For at Gud skal kunne fikse bugane i liva våre, krevst det at vi trykkjer «Godta».

Kyrkjebygging 101

Hillsong er ei pinsekyrkje med opphav i Sidney, Australia, og er såleis ikkje ein del av Den Norske Kyrkje. I dag finst det Hillsong-meinigheiter over heile verda, inklusive i åtte norske byar. Pastor Maria Lisette Steinskog og ektemann og medpastor Fredrik flytta frå Sandnes for tre år sidan for å starte Hillsong-kyrkja i Trondheim. Då kjente dei tre personar i byen. Det blir det ikkje mykje kyrkje av.

– Vi byrja med å invitere til søndagstaco heime hos oss. Vi inviterte folk inn, delte mat og eitt og anna frå Bibelen og så song vi litt saman. For å byggje kyrkje treng ein mykje kvalitetstid og mykje mat, forklarar ho.

Den bibelkyndige ser gjerne ein parallell til ein viss Jesus frå Nasaret her. Det er langt frå tilfeldig.

– Du veit da Vinci-maleriet *Nattverden*, vi tenkjer at dét var litt Jesus. Han inviterte gjerne folk til å ete med han, seier Steinskog.

DET BLIR VELDIG NATURLEG Å BE TIL GUD

Hillsong Trondheim:

- Hillsong Trondheim er ei kyrkje som høyrer inn under pinserørsla.

- Pinserørsla i Noreg omfattar også meinigheiter som Betel og Filadelfia.

- Gudstenestene i pinsemeinighetene er prega av lovsong og moderne musikk og kan innehalde element som tungetale og læking gjennom bøn.

- Hillsong er ei opphaveleg australsk pinsekyrkje og har no meinigheiter i 28 land.

- Hillsong Trondheim blei starta av pastorpåret Fredrik og Maria Lisette Steinskog i 2017.

Det å byggje opp eit fellesskap har vore hovudtaktikken for å la Hillsong få fotfeste i Trondheim. Steinskog forklarar at det er basert på ein ganske enkel logikk.

– Viss folk får seg vener i kyrkja og føler at dei har et nettverk her, så blir dei verande. Viss ikkje, så forsvinn dei. Det viktigaste er folka, og at dei føler at «her er flokken min». Alt av lyd, lys og musikk og slikt kjem av seg sjølv etter kvart, der treng du berre folk som kan det. Vi har hatt gudstenester med lovsong på Youtube, fordi det var det vi hadde, seier ho.

– We're not in Bibelbeltet anymore

Steinskog har fått merke at det ikkje er det same å vere kristen i Trondheim som på Vestlandet.

– Folk er meir skeptiske her. I Sandnes har alle i det minste ei tante eller ei bestemor som er kristen, så alle har ein viss oppfatning av kva det betyr å tru. Eg har aldri møtt så mange som ikkje har noko forhold det å vere

kristen i det heile som i Trondheim, seier ho.

På eit jobbintervju ein gong fortalde ho at ho er kristen. Reaksjonen ho fekk, var: «Å ja, har du lov til å bruke internett?».

– Det kjennest merkeleg å måtte forklare at du ikkje er med i ei sekt, erkjenner ho.

Steinskog har samstundes forståing for skepsisen. Når noko er ukjent, blir avstanden større. Då er oppgåva å bryte ned skepsisen, seier Steinskog.

– Dessverre har nok ein del kristne opp gjennom tida trykkja trua si litt oppi trynet til folk. I USA går folk i demonstrasjonstog og seier at alle som ikkje trur det same, kjem til helvete. Ein byggjer ikkje mange bruer med den typen taktikkar, meiner ho.

Steinskog trur at det derfor er viktig at kristne i Trondheim ikkje berre held seg for seg sjølve, men deltar aktivt i alle deler av samfunnet.

– Det er bra at vi som kristne er med i ulike verv og sosialt opplegg på studiestaden og på jobb. Den beste måten å overvinne skepsis på, er å la folk bli kjende med oss som enkeltmenneske. I ein by som Trondheim, som ikkje har så mange kyrkjer, ønskjer vi å ha eit rykte for å ha ein positiv innverknad på byen. Då kan vi ikkje bli ein løynleg klubb der vi berre samlast med våre egne, seier ho.

Som ein familie

Også NTNU-studentane Anders Solberg og Thomas Hagby Dahl er tilflyttarar til Trondheim. Dei er aktive

FRIVILLIGE: Thomas Hagby Dahl og Anders Solberg jobbar frivillig i Hillsong-kyrkja på sida av studiene.

kyrkjegjengarar i Hillsong Trondheim, og saman med rundt tretti andre er dei med på frivilligsida av meinigheita. Solberg har ansvar for søndagsskulen Kids, som skjer samstundes som den vanlege gudstenesta. Dahl har overordna ansvar for å ta imot dei nye som kjem til kyrkja.

– Når nokon kjem og har lyst å bli ein del av kyrkja, er det eg som har ansvaret for at nokon tar kontakt med dei, ønskjer dei velkomen og gjer dei informasjon om korleis dei kan bli med på opplegget vi har utanom gudstenestene, fortel Dahl.

I vekedagane arrangerer dei sosiale samlingar heime hos kvarandre. Der et dei saman og byggjer det nemnde fellesskapet, gjerne ispedd litt tru. I tillegg kjem fellesturar, leiarsamlingar, øving for lovsong-teamet som spelar på gudstenestene og ein og annan fotballkamp.

– Folk er med på litt ulike ting, så det er ikkje éin fast gjeng heile tida. Vi bruker mykje ordet «familie», seier Solberg.

– Miljøet er veldig dynamisk. Det er viktig for oss at vi ikkje blir ein lukka og intern gjeng, men at vi alltid er opne for at nye kan kome inn. Det er noko vi heile tida strekker oss etter, legg Dahl til.

Han fortel at han personleg opplevde eit særskilt inkluderande fellesskap då han sjølv blei med i kyrkja.

Oppvekst i pinsemeinighet

Både Dahl og Solberg har bakgrunn frå pinsemeinigheter gjennom oppveksten. Solberg blei tilknytt Hillsong i Stavanger då han gjekk på bibelskule der. Det blei derfor veldig naturleg å fortsette Hillsong då han flytta til Trondheim for å studere.

Då Dahl gjekk ut av vidaregåande, hadde han hatt fleire år der han ikkje hadde vore aktiv i kyrkja.

– Så fekk eg høyre gjennom ein kompis at Hillsong skulle starte opp i Trondheim. Eg hadde merka at eg sakna fellesskapet frå kyrkja då eg flytta heimanfrå, og så tenkte eg at dette var ein fin moglegheit til å kople seg på igjen, fortel han.

– Fellesskapet er utruleg viktig. Det å ha ei felles tru gjer at ein knytter veldig sterke venskap. Det er i alle fall mi erfaring, legg Solberg til.

– Ber du, liksom?

Det var også gjennom Hillsong at Dahl treffe si Kaja for tre år sidan. Dei gifta seg i sommar.

– Folk blir jo litt overraska. Og så spør dei om eg er kristen, naturlegvis, seier Dahl.

Han fortel at han likevel møter mindre fordømar enn ein kanskje skulle tru.

Trua er for alle

Nordmenn flest er i ferd med å gje slepp på Gud. Andelen av befolkninga som seier at dei trur på Gud har sokke til 30%, ned frå 53% i 1985, ifølgje undersøkingar frå Norsk Monitor. I NRK-serien *Sånn er Norge* forklarar Harald Eia nedgangen med at levekåra til i Noreg er så gode at dei fleste rett og slett ikkje føler at dei treng nokon allmechtig fader til å passe på dei.

Pastor Steinskog gir eit liknande svar.

– Grunnprinsippet for den kristne trua er eigentleg at ein seier: «Eg treng Gud fordi eg ikkje fiksar livet aleine». I Noreg klarer dei fleste seg ganske greitt økonomisk, og mi oppleving er at dei har det veldig fint utan Gud. Folk fyller liva sine med interesser, hobbyar, vener og andre typar sosial stadfesting i staden. Då blir vegen til å seie at ein treng Gud mykje lenger, seier ho.

Steinskog trur likevel at det er noko grunnleggjande ved den kristne trua som ikkje-kristne går glipp av.

– Den største fridomen trua gir, er å vite at det ikkje er mitt ansvar å ha alt på stell heile tida, og at dette livet ikkje

– Mange er nyfikne, men eg opplever at folk generelt er veldig opne og akseptierende når eg fortel at eg er kristen.

Kompisar på studiet lurar mest på praktiske ting, som kva det er han eigentleg gjer på søndagane, fortel han. Solberg nikkar gjenkjennande.

– Det går i ting folk oppfattar som veldig kristent. Dei spør gjerne «Ber du, liksom?», seier Solberg.

Kva svarer du då?

– Jo, eg ber. Det blir jo veldig naturleg. Når eg trur at skaparen av heile universet har lyst til å høyre på det eg har å seie, så får eg jo lyst til å be. Berre å snakke med han om det som er vanskeleg og tungt, eg trur det hjelper på, fortel han.

Dahl meiner at det å be er viktig for å oppretthalde ein relasjon med Gud, både når ein har det tøft og når ein har det bra. Solberg er einig.

– Det er jo akkurat som viss vi to skal ha ein relasjon, så set vi av tid til å treffast og prate saman. Det er det same med Gud.

berre kviler på mine prestasjonar. Vi har ein Gud som vil oss vel og ønskjer å hjelpe oss i livet. Det gir meg ei enorm fridomskjensle. Det er leit at ikkje alle får føle på det, fortel ho.

Gud i julegåve

Steinskog meiner at dette er relevant å sjå i samanheng med utbreiinga av prestasjonsbaserte sjukdomar og angst blant unge. Studentanes helse- og trivselsundersøking (SHoT) frå 2018 viser at éin av fire studentar «hatar å ikkje vere best». Nesten halvparten set svært høge mål for seg sjølve. Ikkje med det sagt at dette ikkje gjeld for kristne også.

– Noko av det eg møter mest motstand på når eg sit i samtaler med folk i meinigheita, er nettopp tanken om at ein er elska av Gud uansett. Det er lett å tenkje at ein *må* gjere sånn eller sånn. Men i møte med Gud er det ikkje noko *eg må*. Han elsker meg, uansett kva. Den kjensla skulle eg ønskje eg kunne pakke inn og gje i julegåve, seier Steinskog.

Dialog om dauden.

– Eg må berre spørje. Kva skjer når vi døyr?

– Ooh. Nei, det er vel himmelen, då. Eg trur jo vi har eit liv etter dauden, seier Anders.

– Korleis kjenst det?

– Det er jo fint å tenkje på at det ikkje er over. Ein skal møte Gud og vere på ein betre stad, synest Thomas.

– Ein kan sikkert leve heilt tilfreds med at når ein døyr, så er det slutt. Sjølv trivst eg jo betre med tanken på at det faktisk er noko godt som ventar. Men er det jo ikkje det som held meg gåande i kvardagen. Den tid, den sorg, meiner Anders.

– Den tid, den glede, meiner du vel?

– Joda, det kan du godt seie, nikkar Anders.

– Det er jo ikkje heilt lett å vite akkurat korleis det ser ut, seier Thomas.

– Eg trudde det var perleport og kvite skyar?

– Viss det er Perleporten på Gløshaugen som ventar, då blir eg litt overraska, seier Anders. **UD**

YRKJEBYGGJAR: Pastor Maria Lisette Steinskog flytta frå Sandnes til Trondheim for å starte pinsemeinigheiten Hillsong Trondheim.

Behov for tannlege?

450,-

Vi er din studenttannlege og hos oss får du alltid undersøkelse til 450 kroner og 10 % rabatt på øvrig tannbehandling.

Bestill time i dag!

 ORIS DENTAL

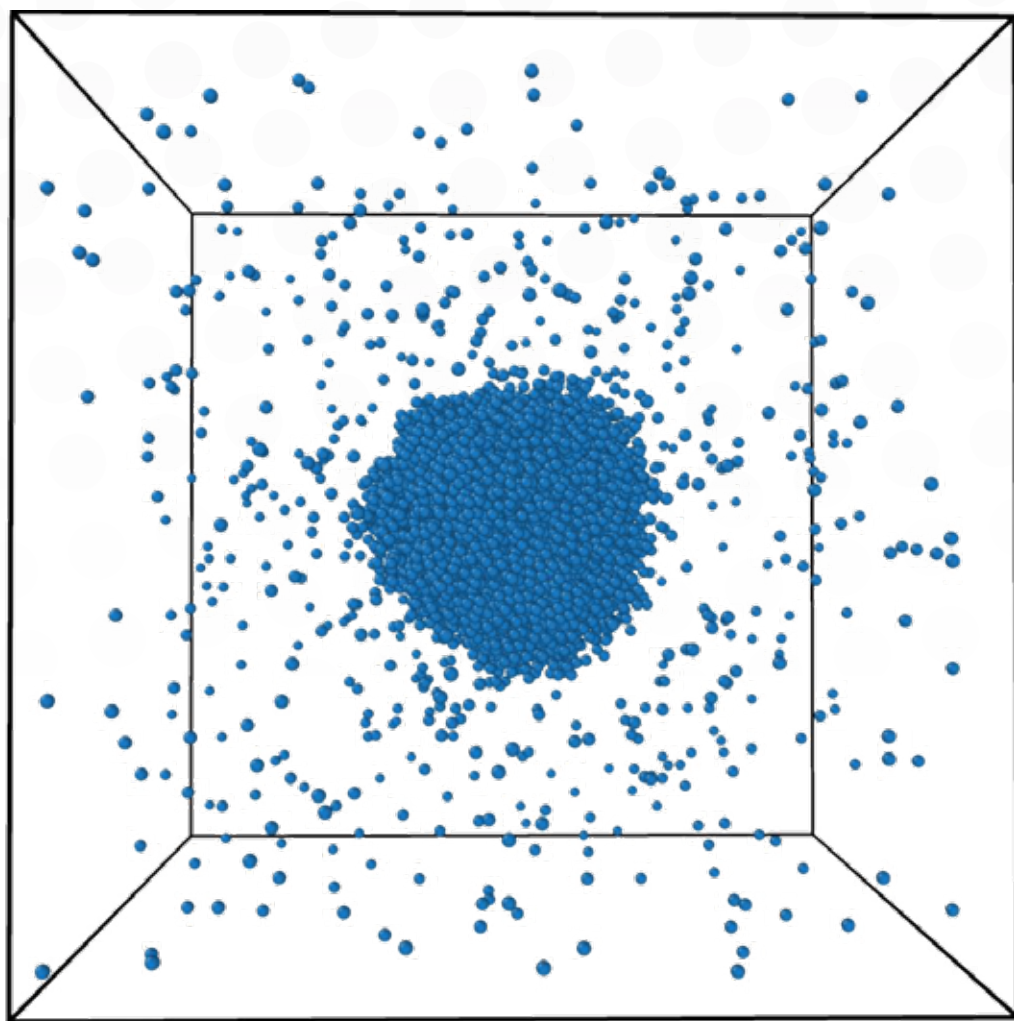

Bestill time

[orisdental.no](https://www.orisdental.no)

På kant med *natur*Lovene

Nanosystemer oppfører seg på en måte vi ikke kan forstå. Her er historien om en som vil temme naturens største regelbrytere.

TEKST: Telma Dagestad | FOTO: Marion Aaserud Dahlen | ILLUSTRASJON: Vilde Bråten

Øverst oppe i Kjemi, blokk 2 ligger en gang. I gangen ligger et rom. I rommet står det en pult, og bak denne pulten sitter vår tids svar på Newton. Foran to digre PC-skjermer pepret med ligninger og simulerte atomer, troner nemlig Vilde Bråten, doktorgradsstipendiat i nanosystemer.

Blikket flakker raskt mellom de ulike dataskjermene i det hun viser fram et nanosystem hun har konstruert. I overkant av 40 timer i uka sitter den nyetablerte vitenskapskvinnen her og undersøker små ansamlinger med blå og røde prikker. For det utrente øyet kan det se ut som en tilfeldig mengde flekker, komplementert av et virvar med meningsløse tall og matteuttrykk. Men tallene skjuler en uløst gåte. De blå prikkene oppfører seg nemlig ikke helt som de skal. De gjør opprør mot våre etablerte naturlover.

Matte, matte, matte ...

Det var dette opprøret Vilde presenterte da hun i slutten av september sto midt på byscenen i Trondheim, som en av finalistene i Forsker Grand Prix. Men hvordan havnet hun egentlig her? Hva gjør at en fersk student plutselig får øynene opp for usynlige nanosystemer? Vi lar Vilde få ordet.

– Jeg har alltid vært veldig glad i matte, det kan jeg huske helt fra barneskolen, mye mer enn i samfunnsfag!

Etter å ha vokst opp på Lillehammer begynte hun derfor å studere industriell kjemi og bioteknologi på NTNU. Riktignok etter å ha tatt seg et par friår.

– Først var jeg et år på folkehøyskole i Sogndal på ski og klatrelinja, og så hadde jeg et år med backpacking og jobbing.

To års erfaring rikere startet hun altså på studielivet, et liv som har opptatt henne kontinuerlig siden da.

Også her fikk matematikken en stor stjerne.

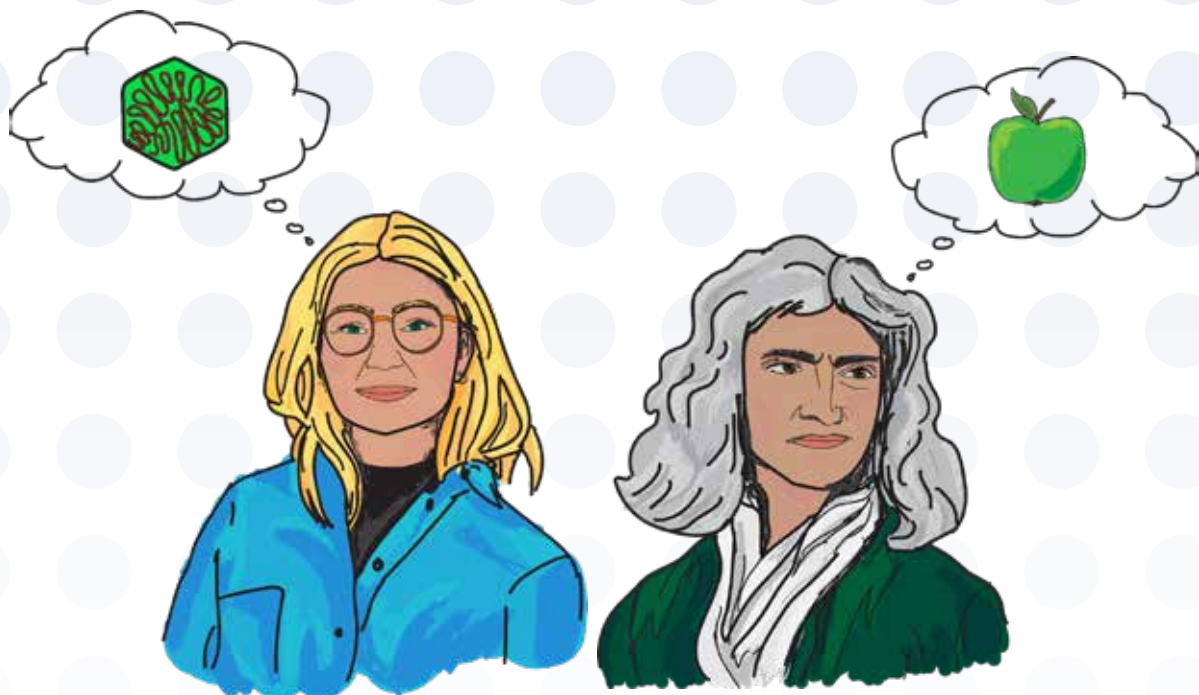
– På tredjeåret vårt velger vi spesialisering og da tok jeg teoretisk kjemi. Innenfor det emnet kan man igjen velge enten kvantekjemi eller den mer anvendelige versjonen termodynamikk, som har blitt min spesialisering.

Vaskemiddel uten partikler

Før hun visste ordet av det var masteren unnagjort, og Vilde valgte å tre inn i doktorgradsstipendiatenes rekke. Men nøyaktig hva doktorgraden skulle dreie seg om var ikke en selvfølge. Kanskje ikke så rart med tanke på at forskningen hennes dreier seg om de minste systemene som finnes. Nanosystemer er umulig å observere med det blotte øyet, så man kan spørre seg hvordan Vilde oppdaget dem.

NANOMAGI: Med litt hokus pokus tryller grunnforskeren fram et nanosystem på skjermen foran seg.

VITENSKAPSKVINNEN: Isac Newton tenkte på epler, Vilde Bråten tenker på nanosystem. Begge i et forsøk på å kartlegge lovmessighetene i naturen.

– På masteren hadde jeg veldig flinke og inspirerende veiledere som jobbet med termodynamikk. De var interesserte i å jobbe videre med det som heter nanotermodynamikk.

Nanotermodynamikk?

Vilde forklarer videre.

– Altså å finne termodynamiske beskrivelser for bittesmå system.

Dette må vi nok gå litt dypere inn i. For de av oss som synes den termodynamiske allmennkunnskapen har blitt litt rusten, kan Vilde by på en oppklaring.

– Termodynamikk handler om de drivende kreftene, det som får ting til å skje. Forskjeller i trykk, konsentrasjon og temperatur vil jevnes ut og det fører til at ting beveger seg i naturen.

Termodynamikken til nanosystem hørte imidlertid ikke Vilde om før hun var et godt stykke uti studiene. Da innså hun også at mange har et ganske feilaktig bilde av nanobegrepet.

– Jeg leste på ett eller annet vaskemiddel at det var uten nanopartikler, forteller hun og smiler.

– Da tenkte jeg at det var bare noe tull.

I dag er det nok fremdeles mange som anser nanoteknologi for å være noe halvskummelt og truende. Men den

oppfatningen er ikke særlig berettiget, kan Vilde forsikre.

– Det å fremstille nanopartikler som noe universelt farlig er helt feil!

Ingen knappendål

Men hva er disse nanosystemene da? De er vel ikke først og fremst helsefremmende? La oss gå mer grundig til verks for å nøste opp i begrepet.

– Nanosystemer er en slags «middle ground» mellom klassisk kjemi, som gjelder hvordan alle ting i naturen henger sammen, og den mer abstrakte vitenskapen som omhandler atomer og elektroner helt ned på kvantekjeminivå.

På tross av at nanosystemene kan bestå av et titalls tusen atomer, kan de neppe skryte på seg noen knappenålsstørrelse.

– Vanligvis sier vi at nanosystemer er ting mellom en og hundre nanometer. Eller så kan vi si at det er når ting blir så små at de endrer oppførsel.

Naturens rebeller

Det er her alle varselklokkene bør begynne å ringe. «Så små at de endrer oppførsel» er ikke nødvendigvis en positiv beskrivelse.

– Overflaten til nanosystemene får partikkelen til å oppføre seg annerledes enn ventet. Dette kan få utilsiktede konsekvenser dersom vi skal utnytte nanoteknologien, sier Vilde.

Hun bruker et av eksemplene fra Forsker Grand Prix for å forklare nærmere.

– Et virus har mye høyere trykk inni seg enn det vi forventer. Hvis vi bruker de vanlige reglene vi har fra fysikk og kjemi for å finne ut av trykket i viruset, gir det oss feil svar.

Man skulle kanskje ikke tro det, men virus bryter altså med naturlovene vi har operert med i flere hundre år. Nanosystemene er med andre ord noen bittesmå rebeller, og det er her forskerhjernen til Vilde kommer inn i bildet. Den skaper orden i systemet.

«For et utrent øye kan det se ut som en tilfeldig mengde flekker, men tallene skjuler en uløst gåte...»

HELTINNE: Her tar Vilde knekken på sceneskrekken!

– Mitt prosjekt handler ganske bredt om å finne mer generelle beskrivelser for egenskapene til nanosystem. Det betyr å enten lage helt nye naturlover eller justere de vi har.

Suppe på en brøddoppskrift?

– Grunnen til at nanosystemene ikke følger reglene vi forventer, er at de er helt andre ting enn store system. Vi bruker lovene som gjelder en ting, på noe de ikke gjelder.

– Litt som å bruke en brøddoppskrift når man skal lage suppe?

– Ja, på en måte, og så forstår man ikke hvorfor man ikke får noe som er flytende.

Når brøddoppskriften slår feil, er man rett og slett nødt til å finne sin egen løsning. Men å lage nye naturlover, slik Vilde gjør, krever spesielle framgangsmåter.

– Når jeg arbeider, bruker jeg simuleringer. Det er et program på datamaskinen som regner ut hvordan alle atomene i et nanosystem beveger seg rundt.

– Hvordan kan det være mulig?

– Hvis to atomer er en viss lengde fra hverandre, da har de en viss mengde energi. Men hvis de er litt lenger fra hverandre har de en annen.

Ved hjelp av Newtons andre lov, kreftene er lik masse gange akselerasjon, regner dataprogrammet ut hvordan og hvor fort atomene beveger seg.

Nanomedisin

– Men hva er egentlig poenget med å forstå bevegelsene til et atom? Kan man bruke kunnskap om nanosystem til noe fornuftig?

– Vi kan bruke det til å forstå systemene som allerede finnes i naturen, slik som for eksempel virus, eller andre makromolekyl som gjør viktige oppgaver i kroppen.

Foruten å forstå eksisterende nanosystem kan man også konstruere egne nanopartikler. Denne teknologien har blitt tatt i bruk innen medisinske disipliner allerede.

– Nanomedisin er kreftbehandling der man lager en slags boble av nanopartikler som har cellegift inni seg. Den finner svulsten effektivt, slik at man slipper å gi cellegift til hele kroppen og kan levere dosen direkte til svulsten, forklarer Vilde.

Man skulle kanskje ikke tro det, men nanoteknologi har faktisk også hatt en finger med i spillet når det kommer til koronapandemien. Nanopartikler blir nemlig brukt i koronatesting.

– Partiklene som brukes har helt spesielle magnetiske egenskaper. De fester seg til den genetiske delen av viruset slik at vi kan identifisere at det er korona.

Sceneskrekken

Under Forsker Grand Prix 2020 fikk Vilde endelig spre ordet om disse utrolige nanosystemene til et større publikum. Det var imidlertid et stort steg for nanoforskeren som ikke hadde stått på scenen siden ungdomsskolen.

– Jeg spilte litt teater da jeg var yngre, men utenom det har jeg aldri stått på en scene med spotlight på meg ... og hvertfall ikke snakket om noe jeg selv har laget!

Men etter gruppesamtaler, medietreningskurs og generalprøver var Vilde og de andre trondheimsdeltakerne mer enn klare for å innta Byscenen med storm. På knappe fire minutter skulle de presentere forskningsarbeidet sitt på en så overbevisende måte som mulig. Kanskje passet den korte tidsrammen spesielt godt for en nanoforsker, eller kanskje det var en lovmessighet? Uansett, den som nesten nådde helt til topps i konkurransen var en kvinnelig versjon av Newton, med temaet «Lovløse nanosystemer». **UD**

DE TRE
PØLSKETERER

NATTMAT OM DAGEN: DET SISTE MÅLTID

Like før lyset i enden av tunnelen ligger 7-Eleven.

TEKST OG FOTO: Le Dog, Oignon Frit og Dijon | ILLUSTRASJON: Victoria Stenshagen

Fritt for vær og vind, midt imellom St. Olavs og etterlivet, akkurat der morgensola renner opp over storbyen, ligger 7-Eleven. Ei lita pølsekiosk under sykehushvelvingen, selvberget med både burgergrill og chilipølse, wiener og egen antibac. Og det hele befinner seg i bunnen av nevrosenteret. Snakk om hjerneføde!

– Hvorfor dra til sykehuset for å spise pølser? spør Oignon Frit.

– Vi begynte denne spalten på togstasjonen, manges første møte med trønderhovedstaden. Hva er vel mer naturlig enn å avslutte der hvor mange forlater byen? resonnerer Le Dog.

– Avslutte? Nei, dette er ikke slutten. Det er mer som en spådom, vårt Voluspå, sier Dijon, og vurderer hvilken av pølsene som skal bli gruppas Balder.

De to andre er noe lei av å høre om Dijons nordiskstudier. De himler med øynene og ignorerer ham.

Godt, til pølse å være

St. Olavs, pølsenes Ragnarok, framstår nokså stille denne morgenen. Vektene vokter foran dørene, røykere røyker utenfor inngangen til Kvinne-barnsenteret. Bare et par hundre meter unna glir vannet fredelig forbi i Nidelva og de beroligende vannmassene som funkler idyllisk i morgensola oppfører seg nok ganske annerledes enn den ejakulerende fontenen av ketchup Le Dog for øyeblikket skjender jakkeermet sitt med.

– Det er tomt, merde!

Lomper er det også tomt for, uten at Dijon lar det gå nevneverdig inn på seg denne gangen. Man blir liksom vant til noen av livets grunnleggende realiteter, slik som at livet er lidelse, at døden er ubønnhørlig og at det kun er pølsebrød igjen på lager. De tre pølsketerene velger seg tre baconpølser med sprøstekt løk, og Oignon Frit virker fornøyd:

– Dette var godt.

Dijon nikker, sånn passe engasjert. Le Dog hever en kritisk rynke, og deretter stemmen:

– Det er liksom grenser for hvor gode pølser kan bli. Uansett hvor perfekt det er, kan det bare bli sånn OK, OK pluss. I grunn litt som kappgang. Eller Stendhal, *mon dieu*.

– Hva?! Har du ikke lest *Rødt og Svart*, din filister? Men ja, det er nedslående for pølsetesten vår, sukker Dijon.

Det flotte med facismen

Oignon Frit har fortsatt en pølestump hengende fra kjeften idet en engasjert Dijon drar de to medpølsketerene med til en diffus bronseklump like utenfor 7-Eleven.

– Er det ikke fantastisk, spør Dijon, mens han peker på Tony Craggs monumentale bronseskulptur *The Group*.

Oignon Frit og Le Dog er glade Dijon har tatt en sjelden pause fra nordiskgnålet sitt, og lar ham holde på:

– Vi kan ane noen menneskelige profiler i ytterpunktene, nesten som i Renato Bertellis Mussolini-byste.

– Er det han fascistene som syntes racerbiler var penere enn Nike fra Samotrake, spør Le Dog.

– Nei, det var Saminetti, sier Oignon Frit.

– *Quel idiot*, sier Dijon.

Gastronomisk eller gastrisk

Le Dog er i det filosofiske hjørnet. Etter lengre grubling nikker han mot gastrosenteret, og utbryter:

– Er det ikke underlig at det vi nettopp har gjort, altså å pirke i tarmen og vurdere innholdet, blir gjort bare femti meter unna her – og det godt betalt?

Dersom det virkelig er sant at den som tier, samtykker, så samtykker Oignon Frit. Hun svelger unna siste pølsesnabb med en morsom ny grønnfarge i fjeset, før Dijon svarer Le Dog:

– Vi burde kreve høyere lønn.

Det er liksom grenser for hvor gode pølser kan bli. Uansett hvor perfekt det er, kan det bare bli sånn OK, OK pluss. I grunn litt som kappgang

PØLSEDOMMEN

Atmosfære: Ubehagelig trangt, spesielt i disse tider. Hostende syfilitikere overalt.

Smak: Verdens svakeste femmer. Vi var først skuffet over at baconpølsa ikke var ostefylt, men det frigjorde pølsesmaken.

Utvalg: Baconpølse og grill, grovt og fint brød. Ikke en eneste forbanna lompe å oppdrive i denne tullebyen.

Service: Null servise.

Totalopplevelse: Det har blitt investert omfattende i offentlig utsmykning på Øya. Kistefos-favoritten Tony Cragg er rosinen i pølsa.

Metthetsfølelse: Fyller tarmen akkurat passe.

Anbefales for: Døende.

Klientell: Familiemedlemmene deres.

Høydepunkt: Tony Craggs bronseskulptur *The Group* (2013) utenfor Vitensenteret.

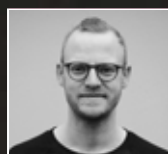
Nedtur: Med fare for å bli repetitiv: Hvorfor har ingen i Trondheim lomper? Det er nesten like irriterende som å vente på grønt lys ved et trøndersk fotgjengerfelt.

Kommentar:

Vi må snakke om hvordan vi snakker om kunst

Kunst er ikke vanskelig, vi har bare vanskelig for å snakke om det.

GEIR BERGERSEN HUSE
Journalist
i Under Dusken

ILLUSTRASJON: Silje Marie Savland Moksnes

– ... men hva betyr det? Jeg forstår det ikke!

Det er en utbredt misoppfatning at du må *forstå* billedkunst – at verket inneholder en eller annen nøkkel eller kode som skal løses. Når du knekker koden vil svaret åpenbare seg. Hvis verdien i et kunstverk kunne oppsummeres i en setning, kunne du bare skrevet det. Du hadde ikke trengt å ta deg bryet med å dekke store lerreter med maling, hogge livaktige figurer i marmor eller pakke inn den tyske Riksdagen i hvitt tøy.

Vi snakker ikke sånn om musikk, i hvert fall ikke populærmusikk. Musikk er abstrakt, som mye moderne kunst, men når du hører en fin melodi lur du ikke på hva den *betyr* eller symboliserer (selv om du kanskje lur på teksten). Melodien er fin i seg selv, den er ikke en gåte. Vi kan tilnærme oss billedkunst på samme måte. Jazz og atonal musikk blir ofte møtt med samme mangel på forståelse. Det handler om gjenkjennelse: Vi er vant til å høre melodier, gitarriff, strykeorkester og hip hop-beats. Mange av oss er derimot

ikke vant til å se på kunst (eller høre på nymusikk).

Kunst skal ikke forstås, det skal oppleves. Billedkunst handler ikke så mye om hva kunstneren vil fortelle, som hva kunsten vekker i deg. Det krever bare at du tar deg tid til å se, er nysgjerrig og begynner å tenke. Den eventuelle forståelsen eller meningen består i det *du* sitter igjen med etterpå.

Billedkunst har alltid handlet om hva som skjer med tilskueren. Etter andre verdenskrig begynte kunstnere å ta dette inn over seg for alvor. I dag har det blitt selve kjernen i kunsten. Jeg tar et eksempel på hvordan du *kan* tenke i møte med et kunstverk:

Kunsthall Trondheim har en stor glassfasade ut mot Søndre gate. I fire av de 16 vinduene er det hengt opp neonlys som former omrisset av bokstaver og ord. Til sammen danner de setningen «EVERYTHING WILL BE TAKEN AWAY». Verket er laget av den amerikanske kunstneren Adrian Piper.

En høstkveld etter avdukinga sto jeg i skumringen og så på verket. Vinduene var mørke, før teksten «EVERYTHING» lyste først opp i det første vinduet. Noen sekunder lyste det også opp «WILL BE» i et annet vindu, og deretter «TAKEN» i et tredje vindu. Til slutt lyste også «AWAY» opp i det siste vinduet og hele setningen lyste mot meg. Så slukket alle lysene og teksten forsvant.

Først tenkte jeg ikke så mye, jeg bare så, jeg opplevde. Jeg syntes det var kult og stilig, uten at jeg tenkte så mye på hvorfor. Den visuelle eller sanselige opplevelsen, det estetiske, har en egenverdi. Det er deilig å bare se på kunst.

Så begynte jeg å tenke på det som dukket opp i vinduene. Hva kjenner jeg egentlig på når det blinker frem et lys som lover meg «EVERYTHING»? Jeg tar meg selv i å kjenne på en nesten barnslig entusiasme og forventning. Neste lys tennes og jeg leser «EVERYTHING WILL BE». Det er løfterikt, nesten sakralt, som et guddommelig forsyn.

Stemninga snus på hodet når setningen endres til «EVERYTHING WILL BE TAKEN». Forventning ender i skuffelse, assosiasjonene mine begynner å spinne til all verdens urettferdighet. Når hele setningen «EVERYTHING WILL BE TAKEN AWAY» lyser mot meg kjenner jeg mer på resignasjon. Alt går til helvete, alt godt tar slutt.

Det er likevel et løfte om noe bedre her: Når teksten går i svart blir jeg minnet på at alt det vonde også skal ta slutt. Setningen har forsvunnet og jeg kan ta med meg så mye eller lite jeg vil. Så begynner syklusen på nytt. Da er det kanskje ikke så farlig likevel? Det beste er at jeg kan velge selv når jeg slutter å se på verket. Jeg ventet til det optimistiske «EVERYTHING WILL BE», så snudde jeg meg og gikk.

Kunst skal ikke forstås, det skal oppleves

Hvem sin feil er det at vi gjør det så vanskelig? Det er mye tåkeprat i kunstverdenen. Kanskje er det usikre gallerister og kunstnere med selvhøvdelsesbehov, kanskje har de bare ikke lært å formulere seg bedre. I den andre enden er det mye forakt og fordommer fra folk som kjenner seg utestengt av noe de tror de ikke forstår.

Hvis du synes kunst er vanskelig, utilgjengelig eller kjipt, tenk at det handler om hva som skjer med *deg* når du ser kunsten – enten du «kan noe om kunst» eller ikke. Alle oppfatninger er like verdifulle, også din. For deg er det faktisk din oppfatning som er viktigst. Vær nysgjerrig på det du ser på, vær nysgjerrig på tankene og følelsene som dukker opp underveis. Ta deg tid til å kjenne etter, tenk deg om. Jo mer du mestrer det, jo mer vil du få ut av å se på kunst og jo mer mening vil du selv kunne trekke ut av den. Oppskriften er i grunn enkel: Se på kunst. Se på mer kunst. Gjenta. Kunst er morsomt, engasjerende, interessant og berusende.

KUNSTHALL TRONDHEIM

EVERYTHING

WILL BE

TAKEN

AWAY

SiT håper på å kurere
haustdepresjonen din med

Spring Awakening

Det nærmar seg premiere av SiT sin oppsetting av dramamusikalen Spring Awakening. Med fleire musikalar bak seg blir forventingane høge, men dei er klare for å lage show i år også.

TEKST OG FOTO: Hedda Krogseth Vikene, Guro Underdal Hermansen

Studentersamfundets Interne Teater (SiT) er klare for å vise fram det dei har jobba mot i over eit år; musikalen *Spring Awakening*. I samarbeid med Studentersamfundets Orkester (SO) er dei klare for premiere den 28. oktober. Etter å ha jobba med stykket sidan september 2019, har dei fått tid til å modnast og dette vil truleg vise seg i scenografi, kostyme, skodespel og song.

Kjærleik og seksualitet

Vi tok oss ein prat med dei hovudansvarlege for oppsettinga av stykket, og det er tydeleg kven som er trygge i rollene sine. Det er ikkje journalistane i Under Dusken. Vi kjem ramlande inn i møtelokalet deira og treff på ein samansveisa gjeng som et nachos i lag. Dei er omringa av tidlegare bragder hengande på veggene,

og er ivrige på å fortelje om kva som er i vente.

– Stykket handlar om ungdom i ei verd av kristenkonervative vaksne, der liva deira som unge krasjar med kva som blir forventa av dei. Oppsettinga utforskar identitetskaping, kjærleik og seksualitet gjennom mellom anna nysgjerrighet på eigne kroppar og følelsar, seier produsent Cathrine Storemyr.

Musikalen er både humoristisk og alvorleg, og publikum får bli med på ei reise gjennom konsekvensane av ungdommane si kunnskapsløyse. Stykket tar opp det å ikkje ha tilgang til informasjon, noko som også er relevant for ungdommar i dag. Dei opplev å få avgrensa informasjon i eit algoritmekammer som berre viser dei det dei allereie er einige i.

Om SiT:

- Samfundets Interne Teater (SiT) blei stifta i 1910.
- SiT har omlag 70 aktive medlemmer fordelt på kulisser, kostyme og skodespelarar.
- Dei set opp éin forestilling kvart semester og dei er ein av fleire kreative gjengar på Samfundet.
- *Spring Awakening* spelar i Storsalen frå 28. oktober til 1. november.

► ERFARING I BAKLOMMA: SiT lovar ei framsyning utan like.

– Det er veldig fint om studentar kan kjenne seg igjen i noko av det som utspeler seg på scenen, seier ein av regissørane Marte Sonni til Under Dusken.

Proessen bak

Utveljinga av musikalen var ein gjennomtenkt og demokratisk prosess, der kunstnarisk ansvarleg i SiT, saman med kunstnarisk råd, hadde lest gjennom ei rekke stykke. Etter å ha tatt omsyn til både ressursar, besetning, plass og tematikk, blei dei einige om å setje opp det som på slutten av

1800-talet originalt var utgitt som eit skodespel. Det tyske stykket blei seinare gjort om til ein musikal i 2006. SiT har allereie byrja å eksperimentere litt med musikalsjangeren, med både *Grease* (2018) og *Peer* (2014) i baklomma, og dei var motiverte for ein ny storsalsmusikal.

– Det blir eit show utan like. Eller, ein tragedie utan like, seier den andre av regissørane, Fredrik Vildgren.

Med premiera rett rundt hjørnet er det ein roleg, men fokusert stemning i øvingslokalet. Dei varmar opp og tøy ut som profesjonelle idrettsutøvarar, og

ein kan merke at gjengen har kontroll. Utover øvinga går den avslappa atmosfæren over til ledig latter og nøyaktige presiseringar av kva som burde utbetrast.

Det utviklar seg til og med ein diskusjon om korleis ein skal uttale den latinske teksten, trass i at det er eit daudt språk der ingen veit korleis noko blir uttala, og det er tydeleg at stykket er gjennomarbeidd. Sjølv om ikkje alt av trinn og vokal som er på plass, samarbeider gjengen godt mot det som blir årets hovudproduksjon.

SUPERLETT PÅ STUDENTBUDSJETT: ER MIDDAGSHERMETIKK I DET HELE TATT SPISELIG?

TEKST OG FOTO: Stefan Kaliski

Middagshermetikken er gjennomgående dvask og smakløs, men det er en rett som skiller seg ut som helt grei.

Boksmat eller middagshermetikk. Kjent og kjært barn har mange navn. Som en kilde til rask, enkel og ofte billig mat må vel middagshermetikk være en vinner på studentbudsjett. Vi har testet fiks ferdige middager på boks, som ikke trenger annet enn en runde i mikroen eller litt lunk i gryta. Med kyndig kjennermine er rettene bedømt ut ifra konsistens, presentasjon, råvarekvalitet og ikke minst smak.

Sodd (Orkla)

Pris: 43,40

«Trondhjems sodd er et velsmakende måltid laget av gode råvarer». Råvarene var sikkert gode, men det var før de ble lagt på hermetikk. Terningene med potet og gulrot er overkokte allerede før de blir varmet opp av anmelderen, mens purrébitene om mulig er enda dvaskere. Soddbollene er lette å tygge og har et velkjent hint av mekanisk utbenet kjøtt. Men de er i alle fall saftige! Ifølge boksen skal retten også inneholde mer kjøtt, men hvor det såkalte «soddkjøttet» har tatt veien er en gåte. Med et optimistisk syn på livet og en stor dose pepper kan dette kalles en slags middag.

Brun lapskaus (Coop Xtra)

Pris: 31,90

Små terninger med potet og gulrot i brun og salt masse, men uten hint av sellerirot denne gangen. Til gjengjeld smaker kjøttet vagt av får.

Spansk Bacalao (Sunnmøre)

Pris: 63,90

Hva som er den store forskjellen på portugisisk og spansk bacalao er uvisst, men det som er sikkert er at dette har blitt en klassiker også i Norge. Denne middagshermetikken er produsert av det mindre kjente firmaet «Sunnmøre». Generøse stykker torsk og potet er lagt i tomatbasert saus med små oljeperler på toppen. Hermetikkokken kunne med fordel ha spart litt på oljen og fisken er en anelse for tørr, men ellers er det lite å si noe på. De store potetbitene har en fast og fin konsistens. Sausen er småsterk med et tydelig preg av cayennepepper.

Kyllingsuppe (Heinz)

Pris: 42,90

Heinz er kjent for ketsjup og tomatbønner, men suppen har anmelderen aldri hørt om. Det er ikke så rart. Den såkalte kyllingsuppen er en fettete affære. Konsistensen minner om en ubestemmelig saus med tilsatt kyllingbuljong. Mett blir man heller ikke fordi bitene er få og de er ikke større enn et fremmedfiendtlig partis bistanbudsjett. Heinz kyllingsuppe er *Rett i koppen*, tilsatt vann.

Spaghetti a la Capri (Orkla)

Pris: 28,90

Spagettikokken Gino ser på meg med et lurt og hoverende smil. Det er åpenbart at mannen som pryder *Spaghetti a la capri*-boksen kan sine saker. Han har laget spagetti tilpasset norske ganer siden midten av 50-tallet. Fornemmelsen av kvalitet, som ved første øyekast gjennomsyrrer dette middagsproduktet, blir ytterligere forsterket av påskriften på boksen som forteller om at «a la capri et velsmakende måltid laget av gode råvarer». Derimot blir forventningene gjort til skamme når anmelderen får tatt en bit av den rødoransje tomatsausen med capriboller og cocktailpølser.

Hva kjøttboller basert på mekanisk utbenet kyllingkjøtt har med den italienske øya Capri å gjøre er et mysterium, men bollene er uansett rettens mest smakfulle element. De har en utpreget røyksmak og et hint av hvitløkskrydder. Dessverre har Gino overkokt spagettien. De tre centimeter lange pastabitene ligner hvite larver der de flyter rundt i den altfor søte ketsjupbaserte sausen. *Spaghetti a la Capri* smaker like lite av Italia som Grandiosa og er vel det nærmeste du kommer junkfood på boks.

Brun lapskaus (First price)

Pris: 30,30

Om valget står mellom brun lapskaus fra First price eller Coop Xtra er resultatet likegyldig. Begge smaker nøyaktig det samme.

Erter, kjøtt og flæsk (Orkla)

Pris: 61,90

Rett på sak, ikke noe hurlumhei eller snobberi rundt navnet på retten her! Erter, kjøtt og flæsk. Ved første øyekast ser dette ut som hundemat. I det gule havet av ertesuppe flyter hermetikkokkens hender etter at de ble kjørt gjennom en brødkjæremaskin. Det ser kanskje sånn ut, men i virkeligheten er de griserosa og grovhakkede bitene det såkalte flesket, eller kjøttet. Hva som er forskjellen, er hverken lett å smake eller se. Det har en melete konsistens og er farlig salt. Suppen er en altfor tynn gul ertesuppe, perfekt for demente oldinger som har rotet bort gebisset for syttende gang. Mens de meltete fettklumpene og den oversaltede suppa glir nedover i anmelderens hals tenker han at nok er nok. I mangel av noen Fido eller Passopp går retten rett i søppelspannet.

Lys lapskaus (Orkla)

Pris: 40,90

Anmelderen blir igjen ønsket velkommen av de allesteds-nærværende bitene med potet og gulrot. Vassne som alltid. Denne gangen er de drapert i en lys saus med fyldig konsistens. Sausens kraftige potetsmak er sammen med det møre svinekjøttet uten tvil rettens største smaksopplevelse. Ikke at det er noen hard konkurranse.

Brun lapskaus (Orkla)

Pris: 45,90

Denne lapskausen står som en bauta over norsk matkultur etter krigen: Ensfarvet, grå og kjedelig. Poteter og litt for få gulrotbiter er pakket inn i en tykk, brun saus. Konsistensen på selve sausen er det ingenting å si på, men grønnsaksbitene er vasne. Et ørlite hint av sellerirot kan så vidt anes gjennom den tykke muren av brun masse. Kjøttet er saftig, men det er ikke nok. Denne brune lapskausen mangler smaken av alt annet enn salt.

Produktene er kjøpt i månedsskiftet september–oktober fra butikkene Coop Extra, Meny og Kiwi

DJEVELSK GODT OM UDØDELIGHET

TEKST: Emilie Portås Anderssen

V. E. Schwabs nyeste roman er hennes mest personlige hittil.

V. E. Schwab
The Invisible Life of Addie LaRue
TOR Books, 448 sider

Villon, Frankrike 1714. Når livet virker som det er over for Adeline LaRue, inngår hun en avtale med Djevelen om å leve for alltid. Men alle ønsker kommer med en pris og Adeline blir fra det punktet glemt av alle hun møter.

New York, 2014. Over 300 år har gått og Addie har lært seg å leve med forbannelsen. Helt til hun en dag finner en bortgjemt bokhandel og en ung mann som husker navnet hennes.

V. E. Schwab er tilbake med hva som kanskje er hennes mest personlige verk så langt i forfatterens karriere. *The Invisible Life of Addie LaRue* startet som en idé for ti år siden og har vært et langt prosjekt for forfatteren.

Narrativet veksler mellom Addie sitt liv i New York i 2014 og tilbakeblikk til spesielle tidspunkt gjennom livet hennes de siste 300 årene. På denne måten blir man godt kjent med karakteren. I tillegg er det interessant å se hvordan samfunnet endrer seg rundt henne og hvordan hun som kvinne kommer seg

gjennom historien. Konsekvensene av forbannelsen kommer også godt fram gjennom tilbakeblikkene til Addie. Å se karakteren prøve å knytte relasjoner med mennesker som glemmer henne, er både interessant og vondt å lese.

Avtalen Addie inngår trekker inspirasjon fra den klassiske historien om Faust og hvor langt man er villig til å gå for å sette sitt preg på verden. I likhet med Faust velger Addie å godta en avtale som hjelper henne ut av situasjonen hun er i uten å tenke på konsekvensene denne avtalen kan ha. Mindre synlig er preg av ulike historier hentet fra gresk mytologi, om Persefone og Hades eller Orfevs og Evrydike. Ved å bruke disse klassiske historiene som inspirasjon får man følelsen av at *The Invisible Life of Addie LaRue* også tar en plass i mytologien.

Skrivestilen skiller seg ut og er med på å gjøre dette til en spesielt minneverdig bok. Ikke bare er den annerledes når det kommer til fortellerstemmen, men også i hvordan Schwab sømløst vever sammen flere sjangere for å skape en magisk historie som er umulig å legge fra seg.

Boka tar for seg mange tankevekkende temaer, blant annet ensomhet, mental helse og kultur. Men aller sterkest står kanskje tematikken om minne. Om hvordan det er å huske alt du har opplevd de siste 300 årene, og hvordan det er å ikke bli husket. Og aller viktigst, hvordan skal man kunne sette et preg på verden rundt deg når ingen kan huske hvem du er?

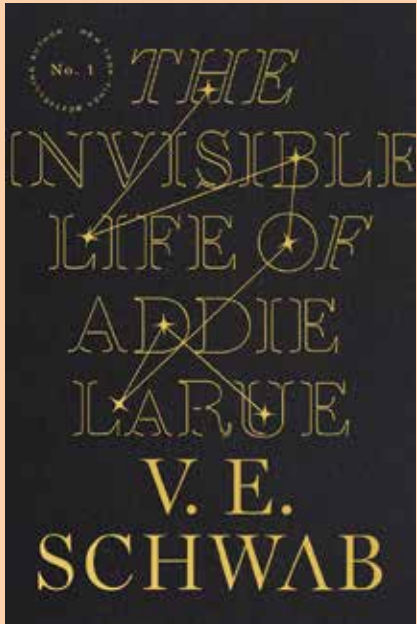

FOTO: Tor Books

Eit litt for festleg Ibsen-stykke

TEKST: Guro Underdal Hermansen | FOTO: Johannes L. F. Sunde

Trøndelag teater si oppsetting av Fruen fra havet byr på latter og imponerende skodespelarevner, men slit med aktualiseringa.

Henrik Ibsen, Fruen fra havet
Trøndelag teater
Spilles til 18. desember

Stykket set i gang utan at ljøset i salen blir slått av, men publikum kastar seg likevel umiddelbart med i handlinga. Allereie dei første minuttane har ein kraftig humring spreidd seg i salen, og dette set standarden for resten av stykket. For sjølv om problematikken er sentrert rundt fru Wangel sitt tunge sinn, dei utilsikta neglisjerte stedøtrene og fri vilje, har regissør Fredrik Longva valt å spele på melodramatisk humor gjennom heile førestillinga.

Det verka som om publikum hadde stor glede av dette, og latteren sat laust i salen. Berre dei ledige seta var einige med meg; det var strengt tatt ikkje så morosamt som publikum ville ha det

til. For med valdsame, dramatiske og utdregne scenar, synest eg ofte at det blei meir pinleg enn det var humoristisk og eg byrja å lure på om det var ein intern teaterhumor eg endå ikkje hadde forstått meg på.

Når dette er sagt var det likevel mykje eg òg syntest var morosamt, men kanskje meir i einsemd. Eg blei særleg imponert over faktene til Lyngstrand, spela av Emil Olafsson, der han stod flakkande ved gjerdet. Hans keitete åtfærd var overtydande og ga stykket stor underhaldningsverdi. Det var også interessant korleis framtoningen til Lyngstrand såg ut til å vere ein fellesnemnar for alle dei mannlege karakterane. Der kvinnene framstod som sterke og handlekraftige, trass i avgrensa framtidsutsikter, var mennene meir tafatte og usikre.

psykiske misnøye og ikkje minst Hilde Wangel (Emma Caroline Deichmann) sitt dramatiske og oppbrakte utbrot like etter pausen. Eller var det pause på 20 minuttar, slik piperøykande Ballested annonserte? Då vi kom tilbake til salen nokre minuttar for tidleg, hadde vi gått glipp av vorset og dei unge karakterane var godt i gang med fest og pianospel. Dette var både imponerende og forvirrande og eg blei nyfiken på om viktige poeng hadde gått tapt.

Fruen fra havet har med andre ord ikkje mangel på dramatikk, humor og skodespelarferdigheitar, og det er absolutt ei oppleving å få med seg. Men då applausen og jublinga i salen tok slutt, sat både eg og min jamngamle følgesvenn litt paffe i salen og prøva å finne ut av korleis dette tidlause stykket kunne vedkomme oss.

For det var kvinneneskikkelsane som dominerte på scenen, og dei som i stor grad dreiv stykket framover. Ballested (Madeleine Brandtzæg Nilsen) sitt lure, løyndomsfulle blikk til publikum, fru Wangel (Silje Lundblad) si openbare

RETT Linsa MOT DET HVITE HUS

Det politiske landskapet i USA har aldri lignet mer på en dårlig farse. Her er et knippe filmer og serier som kan hjelpe deg med å forstå det amerikanske presidentvalget.

TEKST: Frida Rystad Aune, Jarand Fredheim | ILLUSTRASJON: Astrid Bøhler

Citizen Kane (1941)

Dette er en av filmhistoriens største klassikere – og Donald Trumps favorittfilm. *Citizen Kane* forteller om en fattiggutt som kjemper seg opp til å bli avismogul og politiker. Kane ender likevel som en bitter, ensom mann.

Filmen tolkes gjerne som en advarsel mot tomheten bak egodrevet suksess. Trump fortalte dokumentarfilmskaper Errol Morris at han ser fortellingen som en imponerende suksesshistorie, med en beskjeden nedtur på slutten.

Gudfaren 2 (1974)

I en scene fra den første *Gudfaren*-filmen fra 1972 klager Don Corleone (Marlon Brando) til sønnen Michael (Al Pacino): Så lenge de er en mafiafamilie blir det ingen «senator Corleone». Den korte replikken avdekker dyptsittende ambisjoner om makt hos den kriminelle familien. Sidestillingen av politikk og kriminalitet er guffen.

Gudfaren 2 er spekket med politiske intriger. Den klassiske mafiahistorien forteller om korrupte senatorer og ubrytelige bånd mellom organisert kriminalitet, gambling og politikk. Filmen er en unik skildring av det amerikanske maktspillets skyggesider.

Veep (2012–19)

Serieskaper Armando Iannucci har et bedre øre for politisk sjargong enn de fleste. *Veep* har et satirisk blikk og hurtig dialog, der altfor mange ord brukes til å beskrive absolutt ingenting. HBO-serien forteller oss at de eneste som er dummere enn politikere er velgerne. Samtidig forstår serien de intrikate sosiale prosessene som inngår i å få gjennomført politikk og valgkamp i USA.

House of Cards (2013–18)

Få TV-serier har vært mer turbulente enn *House of Cards*. Netflix-seriens første sesonger skildret Washingtons politiske elite med et kynisk og kaldt øye. Seerne blir fullstendig desillusjonert med politiske prosesser og fascinert av

den sosiopatiske hovedpersonen Frank Underwood.

Serien har bevisste og utilsiktede paralleller til virkeligheten. Trump flyttet inn i Det hvite hus parallelt med at Underwood ble president i serien. Senere samme år ble Kevin Spacey, som spiller Underwood, anklaget for seksuell trakassering og sporenstreks droppet fra serien.

Serieskaperne ønsker åpenbart å kommentere sin egen samtid, men ikke engang Underwood kan måle seg med Trumps ego og hubris. Det hadde blitt komedie, ikke drama.

Mrs. America (2020)

Miniserien *Mrs. America* er satt til 70-tallet, i kampen mellom feminister og husmødre om den planlagte likestillingsloven. HBO-serien viser hvordan kvinner fra forstedene ble en politisk maktfaktor. Husmødrene ble en uttalt støttespiller på konservativ side og likestillingsloven ble aldri vedtatt. Dette var også en av gruppene som sørget for at Trump vant i 2016.

Kommentar:

Sjangeren er død

Begrepet er nytteløst når musikken har fått nye skillelinjer.

SANDER ENGEN

Journalist i Under Dusken

ILLUSTRASJON: Renate Sørård

I årevis har musikkinteresserte erklært forskjellige musikkjangere som døde. Rocken er nok den sjangeren som oftest har fått dødsannonse sin publisert, men den er ikke alene. Nekrologer har også blitt skrevet for blant annet jazz og disco, og i nyere tid har det til og med vært forsøk på å gravlegge hiphopen, selv om sjangeren fortsatt dominerer i populærmusikken. De vanligste dødsårsakene er tap av popularitet, kvalitet eller at musikken ikke lenger er tro til sine aner.

Selv har jeg ikke troen på at individuelle musikkjangere kan fullt og helt dø ut. Hva som troner på toppen av hitlistene sier lite om hva som er levedyktig, og tross musikkjournalistisk elitisme, så er kvalitet relativt subjektivt. Når disse nekrologene skrives, er det som oftest av purister som tviholder på gylne tidsaldre og ikke innser at musikkjangere alltid er i endring.

Skal man plassere en sylfersk låt eller artist ender man oftere opp med Frankenstein-sammensetninger enn

faktiske sjangere. Grunnen til at vi deler musikk inn i sjangere er for å enkelt kunne kommunisere og dele musikk med hverandre. Når man er oppe i over tre lag med subsjangre forsvinner selve hensikten med å kategorisere musikken og formålet blir heller å presisere hvor mye det skiller seg fra annen musikk enn hva det har til felles.

Det at rocken har fått mest medfart tror jeg enkelt kan forklares med at karakteristikkene som en gang gjorde sjangeren unik har hatt lengre tid til å blø ut i andre sjangere. Vi ser allerede med nyere sjangere som elektronika, hiphop og metal at sjangertrekkene brukes om hverandre og grensene mellom dem viskes ut i et høyere tempo enn tidligere.

Det er ikke rocken, jazzen, discoen eller hiphopen som er døende. Jeg vil

gå enda lengre og si at musikkjanger som begrep er det som er døende. Den jevne lytter bruker ikke lenger sjanger som holdepunkt for å oppdage ny musikk, og artister trenger ikke nødvendigvis appellere eksklusivt til rockerne, hiphophodene eller popelskerne for å få et gjennombrudd. Det har blitt viktigere å skille seg ut med noe særegent.

Jeg tror vi går mot en framtid hvor vi i større grad kommer til å kategorisere musikk basert på stemning og følelsesmessig effekt i motsetning til sjangertrekk. Strømmetjenestene har allerede skjont det. Vi kommer ikke til å se noen ny populærsjanger. Elektronika, pop, rock, metal og hiphop er dødt slik vi kjenner dem. Nå er det bare chill, fest, energi og fokus som lever.

Den som leter den finner: musikkens skjulte skatter

TEKST: Musikkredaksjonen | ILLUSTRASJON: Renate Sørgård

Musikkredaksjonen gir deg våre anbefalinger til norske artister en bør ha et ekstra godt øye og øre til i tiden framover.

Kulturlivet har siden mars levd litt i det skjulte. Album og EP-slipp har blitt utsatt, konserter avlyses og festivalsesongen har utgått. Selv om musikkverdenen nå begynner å våkne til live igjen med intim- eller sittekonserter, og at nye musikkslipp

går mer som normalt, er fortsatt mulighetene for å oppdage nye favoritter hakket mer utfordrende enn før. For at du skal kunne slippe å grave rundt i Soundcloud og Spotify, eller skumme igjennom avlyste festivalplakater fra sommeren, gir

musikkredaksjonen deg våre tips til artister eller band du bør ta en ekstra titt på. Vi holder det lokalt med et fokus på norsk musikk, hvor du finner nye gullkorn innenfor blant annet americana, hiphop, elektronika og pop.

Marie Sahba

Norsk-iranske Marie Sahba ga i løpet av fjoråret ut en rekke musikk som virkelig er verdt å bite seg merke i. Trondheimsartisten er ikke bare sanger, låtskriver og produsent, men har for den oppmerksomme utelivsgjenger også vært å høre som DJ på lokale utesteder i byen. Tre av hennes singler fra 2019 akkumulerte til hennes debut-EP *Out of Control*. Selv beskriver hun musikken sin som alternativ pop med innslag av hennes iranske røtter. Lydbildene Sahba skaper kjennetegnes av å være bestemte og samtidig lekne, kombinert med en myk vokal. Det ferskeste fra Sahba er et samarbeid med trondhjemmeren King George VIII i låta «1992 Denim/Baby» tidligere i høst, men hun har også delt planene sine om et kommende album i 2021. Musikkredaksjonen holder et ekstra øye med Marie Sahba framover og vi gleder oss til debutalbum!

– Lisa Bye

Daragh

Trondheims-duoen Company Ink skapte bølger på den norske musikkscenen i 2018 og 2019, med spilling på flere festivaler og nominasjon til Årets Urørt 2018. I 2020 har det vært stille fra duoen, men dens medlemmer har definitivt holdt seg aktive. Ene halvdel Alex Møller Olsen har oppnådd stor suksess med det energiske punkbandet Combos og andre halvdel, irskfødte Daragh Wearen, følger hakk i hæl. Daragh har til nå gitt ut fire singler som alle har fått oppmerksomhet av radiokanaler landet rundt. Dette er ikke overraskende, for musikken fenger som bare det. Daragh lager indie full av sjel og følelser, med introspektive og reflekterende tekster pakket inn i et herlig retro uttrykk, der både funky bass og synther får en sentral rolle. Låtene er dynamiske og har et driv som drar deg inn ved første lytt. Det er indierock av beste sort og vi gleder oss til mer!

– Jens Waage

Siyabång

Siyabång har ikke mye musikk ute. De få låtene som har sluppet siden fjorårets knallsterke debutsingel «Jeg Er Helt Ferdig» er likevel imponerende nok til å plassere Urtehaven-rapperen helt i fronten av den nye bølgen med Oslo-rap. På låter som «Shawrey» og «Bando freestyle» viser han frem en stemme som treffer like hardt som den basstunge produksjonen det rappes over og leverer tekstlinjer som man får på hjernen i dagevis. Sleng på en overflod av karisma og Norges beste ad-libs (boom!), og alt ligger til rette for at Siyabång kommer til å nå langt innen norsk hip-hop. Hvis du fremdeles skulle være usikker, sjekk ut «Området» – årets klart beste posse cut, der Siyabång og hans felles Urtehave-rappere fjerner all tvil om at de er klare for å erobre både Oslo og Norge.

– Simon Storvig Winther

Verdensrommet

Bergensbaserte Andreas Høvset og Vetle Junker er duoen bak Verdens-rommet som i 2015 debuterte med sitt spennende, selvtitulerte album *Verdensrommet*. Det er likevel gjennom albumet *Allting tar slutt* fra mars i år at duoen virkelig viser at de fortjener en større plass i det norske musikkkrampelyset. Junker og Høvset leverer et distinkt lydbilde preget av svevende R&B, gåsehudgivende gitarrikk og tydelige elementer fra den britiske klubbmusikkscenen. Kombinerer du dette med Høvsets unike barytonstemme, samt fragmenterte og tankestrømkraftige tekster, står du igjen med en duo som fortjener en betraktelig større lyttermasse enn det de sitter igjen med i dag. Korona satte en stopper for deres turné i år, men er det en gruppe som du bør holde et ekstra øye med i tiden framover er det Verdensrommet.

– Viljar Sæbbe

Living Alma

Østfoldbandet Living Alma kombinerer folk, americana og 70-tallsuttrykk for å skape moderne og fersk nordisk folk. Bandet kom ut med EP-en *Sleepy Sun* i 2019 hvor de kombinerer energiske folk-rytmer med klare vokaler og tekster hentet nærmest direkte fra naturens goder. Musikken er drømmende og gir assosiasjoner til morgengry, vårblomstring og heksetimer. Her kommer Joanna Newsoms låt «Good Intentions Paving Company» fort til sinns. Vokalist Ingvild Håkonsdatter Sivertsen har en særegen og kjær stemme med et mektig vokalregister, som forhåpentligvis vil stille seg i rekke med andre jazzvokalist i Norge. Living Alma er en sjelden musikalsk perle som virkelig verdsetter autentisk musikk med sprudlende sjel.

– Andreas Jensen

Issa

18 år gamle Issa fra Tønsberg har i løpet av de siste to årene vist sin styrke som artist på en liten håndfull singler og gjestevers. Rapperen har tidligere holdt seg til engelsk, men i det siste har hun vist sin allsidighet med noen norske gjestevers, det seneste på bangeren «Van Damme» med Malekko og Unge Beirut. På den samme låta begår Issa et feature-drap av proporsjoner med måten hun parkerer de to andre rapperne. I følge instagramkontoen hennes har vi mer musikk i vente fra den unge artisten som allerede har opparbeidet seg en respektabel følgerskare som det spås å vil bli enda større med tiden.

– Are Kjeldsberg Skauby

Kakaosimon

Artist og produsent Kakaosimon slapp i april albumet *Kokeboken* som imponerte stort. Albumet bygger videre på produsentens uttrykk som flørter med hiphop og funk ispedd litt inspirasjon fra jazzen. Med sine funky rytmer, varme synther og frydefulle samarbeid med andre artister pakker Kakaosimon sin musikk inn i en morsom tematikk om mat og allting søtt i livet. Samarbeidet med rappere som Xsektmedlem, Loui & Lexus og Jungeljakob viser allsidigheten i Kakaosimons uttrykk utover sine egne styrker. Albumet oser av kompetanse i produksjonen som gir Kakaosimon sin særegne stil. Det at *Kokeboken* er et debutalbum viser oss lyttere bare hvor heldige vi er som forhåpentligvis har mer i vente.

– Are Kjeldsberg Skauby

Safario

20-år gamle Kacper Tratkowski, aller mest kjent under scenenavnet Safario, har allerede rukket å sette sitt merke på hiphop- og rap-scenen i Oslo. Allerede på videregående bestemte han seg for å heller produsere musikk enn å følge med i mattetimene, noe som må sies å ha båret frukter så langt. Med en energisk og fargerik personlighet, smellende bass og fengende refreng, lager han hiphop av den glade og smittsomme sorten som sjeldent går over tre minutter. Likevel er det kanskje live han er best. Karismaen som han pakker inn i musikken sin får virkelig skinne og energien hans gjør mosh-pits og godt humør til en selvfølge. Hans nye mixtape *Safa Radio* er ypperlig produsert av hovedsakelig Safario selv, med inspirasjon fra for eksempel Playboi Carti og Tyler, the Creator, og er bare en smakebit på hva vi kan vente av ham i framtiden.

– Øyvind Soldal Rasmussen

Sebastian Zalo

23-åringen fra Horten har servert sine lyttere solide melodier og ordspill i en årrekke og begynte med dette i en ung alder gjennom opptredener på åpne scener i byen han vokste opp. Det ga en åpenbar mersmak og Zalo har siden da sluppet en mengde prosjekter, mest nylig *RTRO//SPKT* – et nøkternt album som forsøker å fange nostalgi på 33 minutter. Her dukker blant annet en av de kulere samarbeidene i norsk hiphop på en god stund opp, for her er nemlig Odd Nordstoga å finne – et finurlig, men fungerende, samarbeid. Veien videre er lys, og det er ingen som helt kan sammenlignes med Zalo, for han gjør nemlig sin helt egen greie.

– Kasper Myrhaug Galta

Psycheek

Den Oslo-baserte kunststudenten Fredrik Veiga slapp i mai albumet *Gore 3* som gikk nokså ubemerket hen, men som definitivt fortjener flere ører. I min bok er det den mest eksperimentelle utgivelsen blant norsk dansemusikk i nyere tid – ikke at det er et mål i seg selv, men hvis du ikke synes det er bra, så er det i hvert fall interessant. Denne utgivelsen er nok ikke ment for alle, og det merkes. Man får følelsen av at det ligger en hardtslående hensynsløshet bak det hele. Rare samples og ødelagte rytmer utgjør et punkete album som gjør at du både gleder og gruer deg til dystopiet.

– Gunnar Hannibal Sökjer-Petersen

Tacobitch

I 2019 tok kollektivet, så fint navngitt Tacobitch, bransjefestivalen by:Larm med storm. Bortsett fra en hard anbefaling, visste jeg som by:Larm-deltaker ikke hva jeg skulle forvente av konserten. Et rått band framførte sin raske techno med absurde lydbiter og skumle teksturer, mens tre mektige dansere ikledd blikkfang vartet opp publikum på de mest underholdende måter. Jeg ble fort fan og dro på den påfølgende konserten deres på by:Larm, og jeg kan meddele om at det ble faktisk danset på begge konserter til tross for bransjen og deres tunge sko. I etterkant av konserten virket det som at konsensus var en tvil til musikkens evne til å stå på egne bein – jeg var dog uenig. De slapp sin første EP i august og jeg kan fortsatt stå for min uenighet – dette klarer seg definitivt også uten dansere.

– Gunnar Hannibal Sökjer-Petersen

Kalandra – *The Line*

Psykedelisk folkpop på sitt aller beste.

TEKST: Tina Løvås | FOTO: Norse Music

Kalandra ble dannet for ni år siden i England, mens originalmedlemmene studerte der. Det er først nå de slipper sitt debutalbum. Bandet på fire har deretter gått ganske under radaren, men med *The Line* er de nå klare for å virkelig sette sitt navn på kartet.

The Line er en perfekt kombinasjon av skjør vokal omfavnet av et storslått lydbilde du kan drømme deg bort i. Samtidig krydrer Kalandra albumet med elementer både fra folk og rock, noe som gjør at de unngår at albumet på noe tidspunkt føles repetitivt. Debutantene kan lett føye seg inn blant rekken med norske popsensasjoner som Aurora, Jenny Hval og Susanne Sundfør.

Med sine 11 låter presenterer *The Line* en hårfin balanse mellom rolige pop-ballader og litt hardere alternativ rock som får opp trykket. Selv om det ikke er vanskelig å plukke ut bandets inspirasjon, hvor blant annet Gåte lett kommer til minne, føles det likevel nytt og spennende.

Lista legges allerede høyt med åpningslåta «Borders». Låta fanger raskt oppmerksomheten og viser at det vi har i vente er magi på høyt nivå. Vokalen til frontfigur Katrine Stenbekk bærer låta, og får ekstra kraft der den kommer brasende inn omfavnet av bølger av synth. Også på «Virkelighetens Etterklang», «Brave New World» og «Wonderland» får Stenbekk sin vokal skinne sterkt.

Men det er som nevnt ikke kun vakre popballader å finne på *The Line*. Både «Naive», «On The Run» og «Ensom» spankulerer godt inn i folkrock, og skaper kontraster som løfter skiva enda et hakk opp. Derfor kan det helhetlig være vanskelig å begrense Kalandra til kun pop, siden musikken deres bærer preg av flere sjangre.

Albumet avsluttes på perfekt vis med «It Gets Easier», som samler hele plata ved å være en slags fortsettelse av «Borders». Kalandra presenterer altså en debut på høyt nivå som er alt en kunne håpe på og litt mer. Nå er det bare å krysse fingrene for at det ikke går ni år til før vi hører fra Kalandra igjen.

L.U.N.A – *Mon Anomi*

L.U.N.A glimrer med nytt lydbilde i hennes debut-EP, som er langt ifra bare en samling tidligere singler.

TEKST: Lisa Bye | FOTO: Petroleum Records

En lenge etterlengtet debut-EP har omsider landet! 20 år gamle Mia Roussel er jenta bak artistnavnet L.U:N.A, som de tre siste årene har gitt ut singler som raskt har gjort henne til en favoritt innenfor hip hop-miljøet i Norge. Hennes unge og feminine bidrag gir musikken et helt eget uttrykk. Dette kommer også fram i *Mon Anomi*, som er mye mørkere enn de første singlene hun lanserte i karrieren.

Hennes franske røtter kommer tydelig fram i den seks spor lange EP-en. Albumet åpner med en fransktalende mannlig stemme over et creepy, halloween-aktig lydspor. Kjærlighetens språk får en annen dimensjon etter hvert som EP-ens mørke brer seg med sin nedstemte rytme og forsiktige tilnærming.

L.U:N.A har den siste uka brukt Instagram som plattform for å dele historiene bak *Mon Anomi*. «Gjenforent» omhandler hennes bestemor i Frankrike, som hun beskriver sitt nære forhold til. Det er ikke vanskelig å forstå at samtlige av låtene på EP-en er svært personlige for bergensjenta. I flere av dem går hun inn på hennes erfaringer med de dypere dalene som livet byr på, men gir samtidig et glimt av at ting kan bli bedre. I låta «Anomi» synger hun åpenhertig om sin erfaring med panikkangst som en altoppslukende opplevelse.

Selv om sporene på debut-EP-en er inspirert av hip hop-sjangeren, er det ikke i hovedsak det man forbinder med låtene: L.U:N.A har med seg et bredt spekter av innflytelser fra elektropop, og kan ofte minne om Billie Eilish. Hennes silkemyke vokal, kombinert med de dystre melodiene gir låtene et svært personlig preg.

***Mon Anomi* er en sår påminnelse** om hvor vondt det kan være å være ungdom i dag. Produksjonen er en god sammensetning av elementer som uttrykker både smerte og håp. Dette blottlegger en ny side av L.U:N.A, som viser utvikling, sårbarhet og menneskelighet på denne særs enhetlige og komplette EP-en.

Boy Pablo – *Wachito Rico*

Boy pablo leverer et noe forutsigbart album som gjennom 13 konseptuelle låter tar oss gjennom kjærlighetslivets opp- og nedturer.

TEKST: Bård Flatjord Netland | FOTO: 777 MUSIC

Låtskrivermessig har vi siden gjennombruddet i 2017 med «Everytime» lært oss å kjenne Boy Pablo innenfor det melodiske og fengende indie-landskapet. *Wachito Rico* er ikke et avvik fra dette på noen som helst måte, men albumet viser likevel et ambisjonsnivå og en tydelighet i de sterkeste låtene som høyner kvaliteten et par hakk.

Albumet er et konseptalbum der tittelen *Wachito Rico* på chilensk kan oversettes til kjekk gutt. Tematisk tar det for seg «wachito rico» sine tanker rundt det å være forelsket i drømmejenta, det å være i et forhold, og deretter utfordringer kjærlighetslivet kan by på. Det hele begynner med låten «I hope she loves me back», hvor melodramatiske synthlyder sårt legger grunnlaget for nettopp det tittelen på låta antyder.

Dette er et album gjort på gamlemåten der man har en rød tråd og dermed er det en grunn til å høre albumet fra start til slutt. Likevel er det noen låter som er mindre minneverdige enn andre. Høydepunktene er de låtene som tar steget videre fra den lettfordøyelige happy-go-lucky stemningen som denne typen pop ofte byr på. Her skiller blant annet «hey girl» seg ut som et håndverksmessig høydepunkt. Denne låten byr på spennende harmoniske løsninger og en storslått produksjon som kontrasterer med noen av de andre mer generiske indie-pop låtene.

Boy Bablo serverer et stilsikkert debutalbum der fansen får det de forventet, noe som ikke er en dårlig ting med tanke på at det tross alt er et debutalbum. Dette er heller en viderebygging på det fundamentet som ble lagt i 2017, mer enn en videreføring. For andre som håpet på noe annerledes og nytt er det dog ingen store overraskelser.

Men, får man solide låter som både fenger og interesserer på et og samme tid? Ja.

LOONA – *[12:00]*

K-pop-gruppen LOONA flekser sin brede og varierte stil mer enn noen gang før.

TEKST: Øyvind Soldal Rasmussen | FOTO: BlockBerryCreative / Kakao M Corp

I en verden av populærmusikk, med store og utnyttende plateselskaper som pumper ut musikk med fokus på kvantitet over kvalitet, representerer LOONA en annen retning. Sett bort fra den ekstremt dyptgående universet bak gruppa, har de gjennom implementering av forskjellige sjangre og stiler lagd en diskografi som består av spennende, variert og ikke minst god popmusikk. På EP-en *[12:00]* fortsetter den samme tendensen.

[12:00] kaster ikke bort tiden vår og etter en kort intro hives man rett inn med singelen «Why Not?». Man blir overfalt av rapvers som er overraskende harde og en produksjon som smeller godt i anlegget, før låten går over i et refreng som er leket og karismatisk.

På de følgende sangene viser LOONA fram en mykere side av seg selv, først med den boblende låten «Voice». En enkel, men effektiv låt som med sitt høye tempo fortsetter med det lekne fra «Why Not?» i en renere og mer dempet stil. De tar tempoet et ekstra hakk ned med «Fall Again», en RnB-ballade som like godt kunne vært tatt fra tidlig 2000-tallet, hvor vokalene virkelig får skinne. Begge låtene har solid produksjon og deilige melodier. Det er pop-musikk som både fanger og er verdig oppmerksomheten vår.

Men, hvis du på dette tidspunktet i EP-en tror at LOONA er ferdig etter den noe søvnige «Universe», da tar du veldig feil. De røsker oss inn igjen med en eksplosiv avslutning det ryker av. Først «Hide & Seek», en house-låt i samme stil som «Why Not?» som klarer både å dunke og være fengende samtidig. Deretter, i avslutningen, kommer «OOPS!», muligens den hardeste låten LOONA har laget. Hard-trap, skranglete synth og en hengslete rytme legger grunnlaget for LOONA til å flekse deres artistiske muskler, og viser bredden i musikken de kan lage.

Med denne bredden presenterer LOONA mange forskjellige stiler som er populære innen k-pop på en god måte og dette bare over et strekk med seks låter. Derfor vil *[12:00]* være et godt sted å starte for folk som er ukjente med sjangeren. EP-en har gitt mersmak og kjenner man industrien rett er det ikke lenge før vi ser et nytt album. Forhåpentligvis er det av samme kvalitet.

Student-skalendar

ONSDAG 28. OKTOBER–SØNDAG 1. NOVEMBER

SIT OG SO PRESENTERER SPRING AWAKENING
Ulike tidspunkter, Studentersamfundet Studentersamfundets Interne Teater (SIT) og Studentersamfundets Orkester (SO) spiller den spektakulære musikalen Spring Awakening i Storsalen.

FREDAG 30. OKTOBER KLUBBPSTEREO

Ulike tidspunkt og scener
Varme opp til halloween med konsert? Hva kan egentlig være bedre? Klubbpestereo skjer, og her er det noe for enhver smak. Om det så er folktopp på Byscenen servert av selveste Fay Wildhagen, dj-sett med SASSY 009 på Lokal Klubb, eller lokal rock i form av Arabs in Aspic på Fru Lundgreen – Klubbpestereo leverer!

FREDAG 30. OKTOBER – 8. NOVEMBER

TRONDHEIM OPEN
Fredag 30. oktober 18.00–
8. november 16.00, flere steder
Kunstfestivalen Trondheim Open byr på en uke med utstillinger, samtaler og performancer. Temaet for årets festival er produksjon, med fokus på den kunstneriske prosessen.

FREDAG 30. OKTOBER–ONSDAG 16. DESEMBER

LEKSIKON OM LYS OG MØRKE PÅ TRØNDELAG TEATER.
Ulike tidspunkter, Hovedscenen
Simon Strangers Leksikon om lys og mørke tar for seg jødeforfølgelsene i Trondheim. Romanen er omarbeidet

til teaterscenen av regissør Maren E. Bjørseth og scenograf Katrin Bombe.

LØRDAG 31. OKTOBER JUNI HABEL, KNAUS PÅ KLUBBEN

Kl. 21.59, Studentersamfundet
Ta inn over deg det siste av høststemning før vinteren virkelig setter inn i Trondheim, med drømmende folk i form av norske Juni Habel. Selv med kun tre låter ute etter debuten i fjor har Habel allerede høstet ros fra flere hold. Debutplata er heller ikke langt unna med kun tre uker igjen til slipp. Om du altså ser etter litt pause fra halloween-festingen kan du sette deg godt til rette i Klubben og nyte Juni Habel.

LØRDAG 31. OKTOBER HVA ER MENINGA MED RUS? PÅ DIGS

Kl. 12.00–12.45, Krambugata 2
Hvorfor ruser vi oss? Noen mennesker sitter på pub om morgen, andre setter heroin i en park. Noen drar på vintur til Toscana, andre ruser seg på MDMA og danser i skogen. Hvorfor er det slik i vår kultur at enkelte former for rus er akseptert, mens andre er forbudt? I dag er det en del av de fleste menneskers liv. Rus er avbrudd fra jobb og rutiner og kan gi oss frihet og fellesskap.

LØRDAG 31. OKTOBER–SØNDAG 22. NOVEMBER

ROAR WOLD & ANDERS SLETVOLD MOE PÅ GALLERI DROPSFABRIKKEN
Torsdag–søndag, 11–16 (15), Nedre Ila 27
Roar Wold og Anders Sletvold Moe stiller ut på Dropsfabrikken i Ila. Det blir strengt, geometrisk og potent.

LØRDAG 31. OKTOBER

KAN VI FRISTE MED EN LAV UTDANNELSE? PÅ DIGS
Kl. 12.00–12.45, Krambugata 2
Hvem skal gjøre det manuelle arbeidet i kunnskapssamfunnet? Hvordan skal vi klare å rekruttere norske håndverkere i et samfunn som er besatt av høyere utdanning? Foredragsholderen er Ole Thorstensen. Han er utdannet tømrer og har debutert som forfatter med «En snekkers dagbok», en fortelling om det manuelle arbeidets stilling i Norge, om hva han bruker dagene til og en bok om arbeid.

LØRDAG 31. OKTOBER

NORGES ROLLE I VERDEN: BARE GODHET? PÅ DIGS
Kl. 15.00–15.45, Krambugata 2
Sakprosafestivalen i Trondheim inviterer til en samtale om norsk utenrikspolitikk og vår rolle i verden. Er vi godheten sjøl, eller bare en nasjon av godhetsposører som sier en ting men gjør noe helt annet? Til samtalen er journalist og forfatter Tove Gravdal som har jobbet mye med utenrikspolitikk, Susanne Therese Hansen som er postdok ved NTNU. Hun har arbeidet med våpenhandel og Norges forhold til EU.

FREDAG 6. OG LØRDAG 9. NOVEMBER

DANSEFORESTILLINGEN SOLIDARNOŚĆ/SOLIDARITET PÅ ROCKHEIM
Kl. 19.00 og 21.00, Brattørkaia 14
Hva vet nordmenn om den største innvandrergruppa i Norge? Hva vet polakker om nordmenn? Forestillingen utforsker identitet, ulikhet og felles ansvar.

TIRSDAG 27. OKTOBER

Ny utgave av Under Dusken!

KVISS

KVISSMESTER: Benedikt Erikstad Javorovic | Spørsmål og kommentarer kan sendes til kviss@studentmediene.no

1. Hva er navnet på den ytterliggående grupperingen som President Donald Trump under den første presidentdebatten ba om å «stand down and stand by»?

2. Hvilken italiensk by er som regel kreditert som hjemsted for den moderne pizzaen?

3. Hva er den største øya i Danmark? (Grønland teller ikke.)

4. I Norge brukes som regel scampi om oppdrettsreker, men egentlig er scampi et annet, noe lignende dyr, med det latinske navnet nephrops norvegicus: Hvilken familie tilhører dette dyret?

5. Hva må man være for å brygge ekte trappistøl?

6. Hva er navnet på det to år gamle spillet utviklet av Innersloth, som først nylig har oppnådd stor popularitet?

7. Hva kalles det grønne belegget som kan oppstå på kobber?

8. Hva er navnet på den arkitektoniske stilen som oppstod i Norge på slutten av 1800-tallet og henter sin inspirasjon blant annet fra stavkirker og vikingskip som ble gravd fram på den tiden?

9. I hvilken film fra 1979 kan man se en berømt scene med et helikopterangrep satt til Wagners «Valkyrierittet»?

10. Hva er navnet på det qatarske statlige mediehuset hvis navn betyr «øya» på arabisk?

11. I hvilket land ble ni fredelige demonstranter skutt og drept av politi og militær under en demonstrasjon mot politivold den 20. oktober 2020?

12. Hva heter skapningen som ifølge norrøn, germansk og slavisk mytologi gir folk vonde drømmer?

13. I hvilken roman møter man 17-åringen Holden Caulfield som har blitt et ikon for tenåringsangst?

14. Hva spiser du om du får escargot servert som en hors d’oeuvre?

15. Thomas Seltzer har nylig laget en serie om USA for NRK, hva heter den?

16. I hvilket land heter hovedstaden Baku?

17. Artisten bak låter som «To fulle menn», «Gutta» og «Sola skinner» døde for 20 år siden den 17. oktober, hvem er det snakk om?

18. Hvor mange territorier består Sør-Amerika av i brettspillet Risk?

19. Det største ikke-fossile egget noensinne målt ble lagt i Sverige i 2008, men hvilket dyr la det?

20. Hvilken religion tilhørte katarene, som ble forfulgt under albigenserkorstoget?

1) Proud Boys 2) Napoli 3) Sjælland 4) Hummerfamilien (sløkrep) 5) Munk (tilhørende trappistordenen) 6) Among Us 7) Iir 8) Dragageil 9) Apokalypse nå 10) Al-Jazeera 11) Nigeria 12) Mare 13) The Catcher in the Rye 14) Snekler 15) UXA 16) Azerbaijan 17) Joke (Jochim Nielsen 18) Fire 19) Struis 20) Kristendommen

HVILKEN EKSAMENSFORM FÅR DU?

ILLUSTRASJON: SIRI FRØYSTEIN

0-7 poeng:

SKOLEEKSAMEN MED KORONA:

For det første må du reise til sluppen, Trondheims industrielle bakevie. Jada, det skal bli en ny bydel og sånn, men det hjelper ikke så veldig akkurat nå. I mellomtiden må du stappes inn på en buss for å transporteres langt ut i ingenmannsland. Plutselig er du i karantene og det blir ingen jul på deg.

8-14 poeng:

UTSATT EKSAMEN I JANUAR

Ja, det er jo ikke heldig. Kanskje må man utsette graden litt og sånn og man kan miste viktige søknadsfrister. Men du unngår jo en potensielt dødelig sykdom, eller eventuelt å spre den, så det er jo også fint, om man setter ting litt i perspektiv. Men så kunne man jo bare hatt hjemmeeksamen da.

15-19 poeng:

HJEMMEEKSAMEN MED KARAKTER, KARANTENE OG KARBONADER

Hjemmeeksamen er jo bra. Men det er ikke like gøy når du også sitter i karantene på tiende dagen og er tom for mat, bortsett fra noen karbonader du kjøpte på tilbud for et halvår siden og fras ned. Nå må du bare spise karbonader i flere dager. Karbonader er ikke så ille, da.

20 poeng:

HJEMMEEKSAMEN MED GODKJENT/IKKE GODKJENT

Hva er bedre? Du trenger ikke å ta på deg bukser, du trenger ikke stå opp en gang. Du kan bare leve et problemfritt slaraffenliv vel vitende om at en hver ekstra anstrengelse til syvende og sist er unødvendig. Dermed kan du behagelig flyte på en elv av middelmådighet og så klappe deg selv på skuldra.

Spit; (frå lågtysk) - erting, krenking, spot

UTGAVENS DYR: Hamsteren

Hamsteren er litt som studentlivet;; En ofte romantisert liten pjokk man drømmer om å få. Man har alle planene klare for hvor fantastisk det skal bli;;; sosiale mediestrømmer med bilder og kjærlige utsagn. Men, når foreldrene endelig sier ja oppdager man at hamsteren er jævla slitsom. Her snakker vi om en passivaggressiv hatefull liten ball som ikke lar seg elske. Du prøver hardt i starten, men etter utallige bitt og søvnløse netter faller piffen av. Alle andre kryr over hvor fantastisk den lille, gylne pellsballen er, mens du lurur på om dere eier samme kreatur. Hamsteren stirrer på deg med følelsesløse mørke øyne mens du gråter deg i søvn.

SMEGMA ER DIGG: Den observante leser vil se at kondomene som ble delt ut under Samfundsmøte var utgått på dato, men kondomene inne i pakka var enda eldre og luktet gammel, gammel, gammel, gammel ost,

Sprengkåte styremedlemmer delte ut brukte kondomer under “møte”

Samfundetstyret har definitivt vært litt for single litt for lenge. Spitpostens borejournalister kan i denne utgaven avsløre at den sprengkåte gjengen delte ut årevis med kondomoverskudd og knuste drømmer under Samfundsmøte: Men verre blir det, kondomene var brukt og pakket inn i nye pakker som var gått ut på dato(!)

Styret skal angivelig ha prøvd å spare penger ved å bruke naturlig glidemiddel i kondomene, kondomer som ble gjenglemt på Huset etter utallige knulletorsdager, vinONSdager, mastruberingsmandager, doggytirsdager, føkkholefredager, latexlørdager og sugesøndager.

SENDER BARE VOLDTEKSTMENN: Studenttinget ønsker at Gløshaugen skal være for Gløsinger. – Når de andre campusene sender sine studenter hit, så sender de ikke sine beste.

Studenttinget:

Vi tar en Trømpf!

I håp om å øke valgoppslutningen, har Studenttinget avgjort å hente inspirasjon fra amerikansk politikk i årets studentvalg. Nå kan studentvelgerne se fram til månedsvis med drittkasting, mistillitsforslag og skarpe fronter, lover Studenttinget.

– Nå skal vi tømme sumpen Velferdstinget og gjøre læringsmiljøet stortigjen, sier Arbeidsledighetsutvalgets talsperson til Spitposten.

– Liksomstudentene på Samfundet bør også se seg over skuldra. Vi er jo

det beste demokratiet, helt klart det beste studentdemokratiet -- jeg tror ikke de vet hva et utvalg er en gang.

Valgets hovedsaker ligger ann til å bli bygging av mur rundt Gløshaugen (og få Kalvskinnet til å betale for den) samt avslutte utveksling til dritthullland.

Studentvalgbingo

P-s-y-k-o-s-o-s-i-a-l h-e-l-s-e	Du gidder ikke stemme	Hjertesak er at studentpolitikk er bra	Du gidder ikke stemme	Klein funfact
Du sier "fökk it" og stemmer på noen random	Kleint slagord	Sier korona uten å si korona	Kandidaten sier ingenting om hverken politisk ståsted eller hjertesaker	Du gidder ikke stemme
Valgomaten sier du er enig med alle kandidatene	Du glemmer å stemme	"Godt læringsmiljø"	Du avgir over 10 blanke stemmer	"Jeg brenner for" uten å helle tennveske på seg selv og sette fyr på
Du glemmer å stemme	Du avgir over 10 blanke stemmer	Du skjønner ikke hvordan du stemmer	"Studentenes stemme"	Du glemmer å stemme
Du glemmer å stemme	Du gidder ikke stemme	Ord deling s feil	Kandidat har et konkret ståsted i en faktisk sak.	Valgomaten sier du er uenig med alle kandidatene

Registrerer:

...at korona er det verste slippet en studentfestival har kommet med siden Martin Garrix

...at knulletorsdag

...at man har i alle fall god tilgang på håndjern og pisk

...at nye vinONSdag?

...at SIT er like gode på å skille årstider som på å spille teater

...at student, registrer deg

...at er det noen som kan å registrere ting, er det oss

...at den som ikke registrerer seg må å pirke av alle klistrelappene med qr-kode når dette er over

...at endelig en jobb som filosofistudenter er kvalifisert for

...at Bokmålsbredden vinner

...at ingen har hentet de 150 kronene

...at det var det Styrets nye hundehus på Fengselstomta kostet

...at tidligere underredaktører gjør politisk karriere

...at trygghet er en haug med døde ulver

...at trygghet er at Gløshaugen fortsatt er en runkering

...at Fitteblekka får en MANN i ledelsen

...at heter det da Penisblekka?

...at det blir nok flere pølsesaker framover

...at fremdeles blond

...at blondinemediene

...at Trondheims mest ariske presse

...at hater SHITTFiT Fitteblekka?

...at heller støtt opp om kapitalistiske Tassen enn ubetalte journalister i egen by

...at Fitteblekka kan avsløre at ARK faktisk driver med radio

...at vi har hele tiden trodd at det dreide seg om en sexklubb

...at Styret lærer Storsalen å onanere

...at ikke vær han creepy fyren som står og runker på Bodegaen

...at Drarry-fanart i Storsalen

...at Festmøte: Sex etter pandemihelvette er over?

...at ikke inviter baksideinvestorene i Pirum isåfall

...at sett ARK på første rad

...at en faktisk kontroversiell samfundetleder

...at FG og fotoslavene i Fittediene gnir seg i hendene

...at Pirumitter ropper Velferdsligget for kondomer og glidemiddel

...at Velferdstinget fortviler når Fittediene bruker alle pengene på pizza

...at unngå SOPP: seksuelt overførbart pirumittpenis

...at husk å sprite Smitteblekka

Opplev friheten med Voi Pass!

Kjør så mye Voi du vil til en fast pris.

24h pass

99 NOK

Monthly pass

499 NOK

Les mer om
Voi Pass her

